

Jack London

CHEMAREA STRĂBUNILOR

În sălbăticie

Străvechi și rătăcitoare dorințe

Rup lanțul obișnuinței.

Se trezesc, din somn hibernal, Strămoșii sălbaticiei ființe.

Buck.

Buck nu citea ziarele, altminteri ar fi știut că necazul se zămislea și că asta nu-l privea doar pe el, ci pe orice câine voinic, cu mușchi tari și cu blană lungă și călduroasă, de la Puget Sound până la San Diego.

Asta pentru că oamenii, scotocind prin întunericul arctic, găsiseră un metal galben și fiindcă vapoarele și companiile de transport profitau enorm de descoperirea respectivă, cărând mii de indivizi ce se repezeau spre ținuturile nordice. Tipii aceia voiau câini, iar animalele dorite de ei erau dulăi voinici, cu mușchi puternici, capabili de mari eforturi, cu blănuri care să-i apere de ger. Buck trăia într-o casă uriașă din Santa Clara Valley, cea mereu plină de soare. Locul se numea „Ținutul judecătorului Miller”. Era ceva mai retras de la drum, pe jumătate ascuns între copaci, printre care se putea vedea veranda răcoroasă ce înconjura clădirea.

De casă te puteai apropia pe niște alei pietruite ce șerpuiau printre pășunile întinse, pe sub pâlcurile de plopi înalți.

Mai în spate, lucrurile aveau chiar dimensiuni mai impresionante decât cele din față. Acolo se găseau marile grajduri, unde o duzină de bărbați și de băieți munceau, șirurile de case ale celor ce lucrau la vie, locuințele rânduie ordonat ale argaților, via, pășunile verzi, livezile, straturile cu căpșuni. Se mai afla acolo instalația de pompare a fântânii arteziene. Nu lipsea nici rezervorul uriaș din ciment unde băieții judecătorului Miller se îmbăiau dimineața și se răcoreau în fierbințile după-amiezii.

Peste această imensă avere stăpânea Buck. Aici se născuse el și trăise primii patru ani din viață.

Adevărat, existau și alți câini. Trebuiau să existe și alți câini într-un loc atât de întins, dar ei nu contau. Ei veneau și plecau, stăteau în cotețele lor supraaglomerate sau în obscuritatea casei, ca Toots, mopsul japonez sau

Ysabel, cățelușa mexicană fără păr, făpturi ciudate ce rareori își scoteau nasul pe afară sau puneau piciorul pe pământ.

Pe de altă parte, existau foxterierii, câțiva cel puțin, care lătrau amenințător la Toots și la Ysabel, care-i priveau prin ferestre, apărați de o armată de servitoare înarmate cu măști.

Dar Buck nu era un câine de casă, ci de curte. Întregul regat îi aparținea. Sărea în piscină când voia, se ducea la vânătoare cu fii judecătorului, le escorta pe Mollie și Alice, fetele judecătorului, în întunericul serii sau în zori de zi. În nopțile de iarnă zăcea la picioarele judecătorului, lângă focul ce ardea cu zgomot în căminul din bibliotecă. Îi căra în spinare pe nepoții judecătorului sau îi dădea de-a rostogolul prin iarbă și avea grijă să nu pățească nimic rău pe la fântână, grajduri sau prin alte locuri.

Printre terieri, el pășea cu măreție. Pe Toots și pe Ysabel nici nu-i băga în seamă. Era rege, stăpâna peste tot ce mișca, se târa sau zbura din ținutul judecătorului Miller, inclusiv peste oameni.

Tatăl său Elmo, un imens Saint-Bernard, fusese tovarășul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck preluase atribuțiile părintelui său. Nu era la fel de mare, cântărea doar o sută patruzeci de livre, adică vreo șaptezeci de kilograme, pentru că mama lui, Shep, fusese din rasa ciobănesc scoțian.

Totuși o sută patruzeci de livre, la care se adăuga demnitatea provenită din respectul pe care i-l arătau toți, îl făceau să se comporte ca un rege. Timp de patru ani, trăise ca un aristocrat. Se născuse cu o anumită mândrie. Chiar era puțin egoist, ca un boier de la țară, din cauza singurătății în care viețuia. Nu devenise însă un câine răsfățat, se ferise de așa ceva. Vânătoria și delicia deplasărilor prin vastele întinderi de pădure și de câmpie îl făceau să nu se îngrașe și îi întăriseră mușchii. La fel ca rasele de câini din zone mai reci, plăcerea de a se bălăci în apă îi menținuse și îi întărise sănătatea. Așa se prezenta câinele Buck în toamna anului 1897, când aurul găsit la Klondike atrăgea toții bărbații către nordul înghețat. Dar Buck nu citea ziarele și nu știa că Manuel, unul dintre ajutorii de grădinar, însemna pentru el o cunoștință nedorită.

Manuel avea un păcat de moarte. Îi plăceau jocurile de noroc. De asemenea, avea o încredere oarbă în acest sistem. Asta avea să îl trimită în iad, căci, pentru a juca îi trebuiau bani, iar câștigurile sale de ajutor de grădinar nu-i permiteau decât să-și întrețină nevasta și numeroșii săi copii.

Judecătorul se afla la o întâlnire la Asociația Viticultorilor, iar băieții se ocupau cu organizarea unui club de atletism, în noaptea de neuitat a ticăloșiei lui Manuel. Nimeni nu i-a văzut, pe el și pe Buck, ieșind prin livadă, la ceea ce dulăul credea a fi o plimbare.

Și, cu excepția unui bărbat singuratic, nimeni nu i-a văzut ajungând într-o mică gară cunoscută drept College Parck. Bărbatul acela a discutat cu Manuel și i-a dat niște bani.

— Ai fi putut împacheta mai bine marfa înainte de a o livra, zise străinul arțăgos, iar Manuel dublă frânghia groasă pe sub zgarda lui Buck.

— Să ții bine de ea, spuse ajutorul de grădinar și celălalt îi făcu semn din cap că așa va face.

Câinele acceptase funia cu demnitate. Nu mai purtase așa ceva, e adevărat, dar se învățase să aibă încredere în oamenii pe care îi știa. Îi considera ca fiind mai înțelepți decât el însuși. Dar, când frânghia trecu în mâinile celuilalt, Buck mârâi amenințător.

Își manifestase astfel nemulțumirea și credea că se înțelesese asta ca o poruncă. Dar, spre surprinderea lui, funia i se strânse de gât, astfel că se sufocă. Înfuriindu-se de îndată, se aruncă asupra bărbatului, care-l întâmpină în plin salt, îl apucă de undeva din apropierea gâtului și-l aruncă pe spate. Apoi funia se strânse mai tare, nemiloasă, în vreme ce Buck se zbătea furios, cu limba scoasă de un cot și gâfâind din răspuțeri.

Niciodată, în viața lui, nu fusese tratat așa de rău și nu fusese așa de furios. Dar forțele îi slăbiră, ochii i se holbară și nu mai știu nimic până ce trenul plecă și doi oameni îl aruncară în vagonul de bagaje.

Ceea ce află apoi fu că limba îl durea și că se găsea într-un fel de căruță. Șuieratul ascuțit al locomotivei îl lămurii. Călătorise deseori cu judecătorul și știa cum este când te afli într-un vagon de bagaje.

Își deschise ochii și în ei se citea mânia dezlănțuită a câinelui furat. Bărbatul sări să îl apuce de beregată, dar Buck fu mai rapid ca el. Fălcile îi apucară mâna și nu-i dădură drumul până ce nu-și pierdu iar cunoștința.

— Aha, are năbădăi, zise bărbatul, ascunzându-și mâna mușcată de privirile paznicului de la bagaje, ce fusese atras acolo de zgomotul luptei. Îl duc pentru șeful meu până la Frisco. Un veterinar nebun de acolo crede că-l poate vindeca.

În ceea ce privește călătoria din noaptea aceea, bărbatul a vorbit mai clar despre sine într-un adăpost din spatele unui salon din San Francisco.

— Nu iau decât cinzeci de dolari, a mormăit el. N-aș fi făcut-o pentru mai puțin de o mie de dolari, bani gheață.

Mâna îi era înfășurată într-o batistă însângerată, iar pantalonul îi era rupt în partea dreaptă, de la genunchi până la gleznă.

— Cât a luat celălalt? întrebă barmanul.

— O sută, i se răspunse. Nu vreau să iau nici eu mai puțin, așa că ajută-mă!

— Asta înseamnă o sută cinzeci, calculă barmanul și face atâț, altfel sunt un dobitoc.

Răpitorul își desfăcu bandajul și se uită la mâna sa rănită.

— Daca nu mă îmbolnăvesc de hidrofobie...

— Asta e doar din cauza că te-ai născut să mori spânzurat, râse barmanul. Hai, ajută-mă să scoatem marfa! adăugă el.

Uluit, suferind cumplit din pricina durerilor de la gât și limbă, pe jumătate mort, Buck încercă să le facă față celor ce-l torturau. Dar fu aruncat de câteva ori, până ce îi scoaseră zgarda grea, din aramă, de la gât. Apoi, îl dezlegară și fu băgat într-o cușcă.

Acolo zăcu tot restul nopții, furios, cu mândria grav rănită. Nu înțelegea ce însemnau astea toate. Ce voiau de la el străinii aceia?

De ce îl țineau în cușca aceea, atât de îngustă? Nu știa de ce, dar se simțea amenințat de alte nenorociri. De câteva ori, în timpul nopții, sări în picioare când ușa adăpostului se deschisese, așteptându-se să-l vadă apărând pe judecător ori măcar pe băieți.

Dar, de fiecare dată, nu se ivea decât chipul umflat al barmanului care se holba la el la lumina slabă dată de o lumânare de seu. Și de fiecare dată lătratul vesel ce se năștea în gâtulejul lui Buck se transforma într-un mârâit sălbatic. Dar barmanul l-a lăsat în pace.

Dimineața, au intrat acolo patru oameni și au luat cușca. Mai mulți călăi, și-a zis Buck, căci arătau cumplit, erau niște făpturi hidoase și zdrențuroase, iar câinele s-a repezit la ei și i-a amenințat de dincolo de gratii. Ei au râs de el și l-au zgândărit cu bețele pe care le prindea în colți, până a priceput că asta îi distra. Atunci s-a așezat cuminte și i-a lăsat să urce cușca într-un vagon. După care el și cușca în care era închis au trecut prin mai multe mâini. Funcționarii de la serviciul de mesagerie rapidă s-au ocupat de el. A fost dus în alt vagon. Apoi l-au transportat un camion, alături de niște cutii și pachete. A fost urcat pe un vapor cu aburi. Apoi a ajuns într-un depou de cale ferată și până la urmă depus într-un vagon expres.

Timp de două zile și două nopți, vagonul acela a fost tras de locomotive care șuierau. Buck nu a băut apă, nici nu a mâncat în acest timp. Furios, îi întâmpina pe cei care se apropiau de cușca lui cu un mârâit amenințător.

Pe oameni îi distra felul în care se zbătea el în spatele barelor. Râdeau de el și își băteau joc de soarta lui. Mârâiau și ei și lătrau asemenea câinilor, dădeau din mâini și croncăneau.

Era o prostie, pricepea asta. Dar asta nu-l împiedica să se înfurie. De foame nu-i mai păsa, dar lipsa apei îi împingea mânia până la turbare. Fiindcă era destul de sensibil, felul prost în care era tratat dusesse la inflamarea gâtului și limbii sale.

Se bucura de un singur lucru: funia îi fusese scoasă de la gât. Aceasta le dăduse lor un avantaj nedrept. Acum, că fusese scoasă, avea să le arate el! Nu aveau să îl mai lege vreodată de gât!

Cel puțin acest lucru fusese hotărât. Pentru că două zile și două nopți nu mâncase, nici nu băuse și fusese chinuit, strânsese în el atâta mânie că vai de primul ce avea să-i cadă în labe!

Ochii îi erau acum injectați, iar el se transformase într-un nebun furios. Nici măcar judecătorul nu l-ar fi recunoscut. Iar funcționarii din expres au respirat ușurați când l-au mutat în trenul spre Seattle.

Patru bărbați au cărat apoi cușca din vagon până într-o curte înconjurată de ziduri înalte. Un om voinic, îmbrăcat cu un pulover roșu, pe gât, a semnat în registru pentru primire.

Acela trebuia să fie, a ghicit Buck, cel care urma să-l tortureze, așa că a urlat cu sălbăticie, printre gratii. Omul a rânjit, apoi a adus un ciomag și o toporișcă.

— Doar n-o să-l scoți acum din cușcă? l-a întrebat un bărbat.

— Ba da, a răspuns celălalt și a izbit cu toporișca de cușcă.

Ceilalți patru s-au împrăștiat de îndată și s-au urcat pe ziduri, gata să se uite la un asemenea spectacol.

Buck s-a repezit acolo unde lemnul fusese zdrobit, apucând cu colții și luptându-se să lărgească deschizătura. Toporișca izbea în continuare. Era clară intenția bărbatului în pulover roșu de a-l elibera.

— Hai, ucigașule cu ochi însângerați! zise el, când făcu o deschizătură destul de mare ca trupul câinelui să poată trece pe acolo.

Imediat după aceea, aruncă toporișca și luă ciomagul cu mâna dreaptă. Iar Buck părea într-adevăr un ucigaș cu ochii însângerați, atunci când ieșii din cușcă, cu blana zbârlită, cu spume la gură, cu o privire turbată. Drept către bărbatul acela își lansă cele o sută patruzeci de livre de furie strânsă în zilele de chin. În plin salt, cum fălcile îi erau gata să-l apuce pe om, simți o zguduitură atât de puternică încât îi străbătu tot corpul și îi închise botul. Se răsuci prin aer, căzând pe pământ pe spate și pe o parte.

Nu mai fusese lovit vreodată până atunci de un ciomag și nu înțelegea. Cu un fel de mârâit, pe jumătate lătrat, se ridică iar în picioare și sări. Urmă din nou izbitura ce-l făcu să se prăbușească la pământ. De data aceasta pricepuse că era vorba de bătă, dar nebunia lui nu știa ce înseamnă să te ferești de ceva. De câteva ori sări și de tot atâtea ori ciomagul îl readuse la pământ. După o izbitură cumplită, se târa, prea amețit ca să mai sară. Se holba nelămurit, cu sângele țâșnindu-i din gură și din urechi, cu frumoasa lui blană pătată. Apoi bărbatul înaintă și îl lovi, intenționat, cu bâta peste bot. Toată durerea îndurată până atunci fusese nimic în comparație cu aceea. Cu un urlet ce părea al unui leu, se aruncă iar asupra omului. Dar acesta, trecându-și ciomagul în mâna stângă, îl izbi cu sânge rece sub falcă. Buck descrie un cerc complet prin aer, apoi se prăbuși în cap și pe piept.

Se repezea pentru ultima oară. Omul lovi cu viclenie, iar câinele căzu iar pe jos, fără cunoștință.

— Se pricepe să frângă dulăii, asta cred eu, strigă entuziasmat unul dintre spectatori.

— Frânge și coioți, în fiecare zi și de două ori mai mulți duminica, îi răspunse altul, apoi se urcară în căruță și dădură bice cailor.

Buck își reveni, dar nu mai avea puteri. Zăcea acolo unde căzuse, de unde se uita la bărbatul în pulover roșu.

— Răspunde la numele de Buck, silabisea acesta, uitându-se peste scrisoarea barmanului ce îl anunțase despre cușcă și conținutul ei. Buck, băiete, continuă el cu un glas plăcut, ai primit lecția meritată și acum ar fi bine să uiți ce s-a întâmplat. Ai aflat care-ți este locul, eu îl știu pe al meu. Fii un câine bun și totul va fi bine. Fii unul rău și scot eu untul din tine. Ai înțeles?

În timp ce vorbea îl mângâia pe capul atât de bătut pe bietul dulău. Chiar dacă durerea era cumplită, Buck nu mai protesta.

Când omul îi aduse apă, bău cu multă poftă. Apoi mâncă niște bucăți de carne crudă chiar din mâna bărbatului.

Fusese bătut, știa asta, dar nu răpus. Pricepuse, odată pentru totdeauna, că nu avea nici o șansă de câștig în fața unui om cu un ciomag. Învățase o lecție pe care nu avea să o mai uite vreodată. Ciomagul a fost o revelație. A însemnat pătrunderea în regatul sălbăticiei.

Întâmplările din viață au îmbrăcat, de atunci, o formă mai cumplită. Ca să le facă față, a început să apeleze la viclenia latentă din făptura lui. Pe măsură ce treceau zilele, veneau alți câini, în cuști ori legați cu frânghiile. Unii tăcuți, alții urlând, alții furioși ca el. Unul după celălalt treceau în stăpânirea omului cu pulover roșu.

De fiecare dată vedea același spectacol brutal. Omul cu bâta făcea legea. Era stăpânul ce trebuia ascultat. Buck a văzut câini care, la sfârșit, îi lingeau mâna bărbatului și dădeau din coadă pe lângă el. Ba chiar a văzut un dulău ce n-a vrut nici să se recunoască învins, nici să se împace și care a murit în cele din urmă în lupta pentru supremație.

Oamenii veneau mereu și discutau în toate felurile cu bărbatul în pulover roșu. Și, în momentele acelea, niște bani treceau de la ei la cel cu pulover roșu. Apoi, străinii luau de acolo unul sau mai mulți câini.

Buck se întreba unde se duceau ei, fiindcă nu se mai întorceau niciodată. Dar el se temea de viitor și se bucura de fiecare dată când nu fusese ales. Dar veni și timpul lui, în cele din urmă. Un omuleț măsliniu, care vorbea stricat englezește, cu multe exclamații ciudate, pe care Buck nu le înțelegea, apăru într-o zi.

— Sacredam! strigă el, cu ochii ațintiți pe Buck. Bun câne ăla! Ei! Cât cost?

— Trei sute și e chilipir la prețul ăsta, răspunse repede bărbatul în pulover roșu. Și, fiindcă plătești din banii guvernului, n-o să-i dai cu piciorul, nu, Perrault?

Perrault rânji. Luând în considerare că prețul câinilor crescuse substanțial din pricina cererii foarte mari, nu era o sumă usturătoare pentru un animal pe cinste. Guvernul canadian nu ieșea în pierdere, iar poșta avea să fie dusă cât de repede se putea.

Perrault se pricepea la câini. Când se uită la Buck, pricepu că un dulău ca el se găsea într-o haită de o mie. „Ba chiar la zece mii”, își zise el în gând. Buck văzu banii trecând de la unul la altul. Nu se miră când Curly, o cățea de treabă din Newfoundland și el fuseră luați de omulețul măsliniu. Atunci l-a văzut pentru ultima oară pe bărbatul în pulover roșu. Ca și Curly se uita de pe puntea vasului „Narwhal” la orașul Seattle ce se îndepărta, și era pentru ultima dată când vedea însoritul sud.

Buck și Curly au fost luați de Perrault și duși unuia mai întunecat la chip, unui uriaș pe nume Frangois. Perrault era un franco-canadian oacheș, iar

Frangois era un metis franco-canadian, de două ori mai întunecat la chip. Erau oameni noi pentru Buck, cum avea să mai vadă mulți alții, și, deși nu arăta vreo afecțiune pentru ei, nu părea nici să-i respecte. Învăță repede că Perrault și Frangois erau corecți, calmi și imparțiali în administrarea dreptății sau prea cunoscători în ale câinilor pentru a se lăsa păcăliți de aceștia.

Pe „Narwhal”, Buck și Curly călătoriseră împreună cu alți dulăi. Unul dintre ei era mare și alb, adus de la Spitsbergen de către căpitanul unei baleniere ce mai târziu însoțise o echipă de geologi în ținutul Barents. Era prietenos, într-un fel alunecos. Îi zâmbea în față unuia, gândindu-se, în același timp, ce șiretlic să folosească. De pildă, din mâncarea lui Buck a furat chiar începând din prima zi. Când Buck s-a repezit la el să-l pedepsească, biciul lui Frangois a sfârtecat aerul, atingându-l mai întâi pe vinovat. Lui Buck i-a fost apoi ușor să-și recupereze osul. A fost corect din partea lui Frangois, își zise dulăul, iar metisul a crescut în ochii săi.

Celălalt câine nici nu părea prietenos, nici nu se bucura de afecțiune din partea lor, dar nu încerca să fure din mâncarea nou-veniților. Era un dulău morocănos ce îi arăta lui Curly foarte clar că nu dorea decât să fie lăsat în pace. I se spunea Dave. Mânca, dormea, căsca uneori și nu părea interesat de nimic. Nici măcar de soarta vasului, atunci când trecu prin strâmtoarea Queen Charlotte și se rostogolea și se zbătea de parcă înnebunise. Pe când Buck și Curly se speriaseră, el abia își ridicase privirea, se uitase mirat la ei, căscase și adormise la loc. Zi și noapte, vaporul era împins de elicea sa neobosită. Deși fiecare zi se asemena celeilalte, Buck simți că vremea se răcea. Și, în sfârșit, într-o dimineață elicea se opri, iar pe „Narwhal” curiozitatea spori. Buck simțea, ca și ceilalți câini, că urma o schimbare importantă. Frangois îi aduse, cu biciul, pe punte. La primul pas făcut pe suprafața înghețată, picioarele lui Buck se afundară în ceva alb și moale, ca un noroi. El se dădu înapoi, mârâind. Substanța aceea albă cădea din văzduh. Se scutură, dar și mai multă căzu pe el. O mirosi curios, apoi o linse. Ciupea ca focul, apoi dispărea. Încercă iar, cu același rezultat. Privitorii izbucniră în hohote de râs, iar el se simțea rușinat, fără să știe de ce. Vedea zăpadă pentru prima oară.

Legea bâtei și a colților.

Prima zi a lui Buck pe plaja de la Dyea a însemnat un coșmar. Fiecare oră a fost plină de surprize și de șocuri. Fusese aruncat dintr-o dată din mijlocul civilizației în sălbăticiiei. Nu mai avea viața răsfățată, însorită, de altădată, ci chinul și munca neobosită. Acolo nu existau nici pacea, nici odihna, nici măcar pentru o clipă. Totul era confuzie și acțiune, în orice clipă viața îi era în primejdie.

Există nevoia imperativă de a fi mereu în alertă, atât la oameni, cât și la câini. Cu toții erau sălbatici și nu cunoșteau decât legea bâtei și a colților. Nu mai văzuse câini bătându-se așa cum o făceau aceste creaturi ce păreau mai curând lupi. La prima experiență a sa a primit o lecție de neuitat. Adevărat, a fost o experiență indirectă. Victima acesteia a fost Curly. Aveau tabăra lângă un depozit de bușteni, unde ea, prietenoasă, încerca să se apropie de un câine

husky mare cât un lup, dar nici pe jumătate cât ea. N-a existat nici o avertizare, ci doar un salt brusc, iar fața căței a fost sfârtecată de la ochi la falcă.

Așa atacau lupii, mușcau și se fereau. Dar mai era vorba de ceva. Treizeci sau patruzeci de husky alergară de îndată acolo și îi înconjurară pe luptători cu un cerc tăcut. Buck nu le înțelese intențiile, nici pofta din priviri. Curly se repezi la adversarul ei, care sări într-o parte. La următorul ei atac, o întâmpină cu pieptul, în așa fel că o doborî la pământ. Nu s-a mai ridicat vreodată de jos. Asta așteptaseră dulăii husky din jur. Se aruncară toți asupra ei, lătrând și mârâind, în vreme ce ea țipa disperată dintre trupurile lor zbârlite. Atât de brusc s-a petrecut totul că Buck a fost luat prin surprindere. L-a văzut pe Spitz alergând cu limba lui roșie scoasă în afară, de parcă ar fi râs. L-a văzut pe Frangois, mânuind un topor, repezindu-se între câini. Alți trei bărbați, cu ciomege, i-au sărit în ajutor ca să-i împrăștie pe dulăi. N-a durat mult. La două minute de când Curly căzuse, ultimul dintre atacatorii ei era fugărit cu bâta. Dar ea zăcea acolo fără viață, în zăpada bătătorită, făcută bucăți, în timp ce metisul stătea aplecat deasupra ei, injurând cumplit. Scena aceea i-a revenit lui Buck de multe ori în timpul somnului, sperindu-l.

Așa stăteau lucrurile. Lupta nu era cinstită. Nu exista milă. Odată aflat la pământ, erai terminat. Ei, bine, trebuia să nu ajungă niciodată la pământ. Spitz își scoase iar limba și râdea, iar din clipa aceea Buck l-a urât de moarte. Înainte să-și revină din sperietura cauzată de moartea căței Curly, el fu șocat că Frangois îi fixă un echipament din felurite curele. Era harnașamentul, cum văzuse că puneau oamenii pe cai. Și, cum munceau armăsarii, așa avea să lucreze el, trăgând sania pe care stătea Frangois spre pădurea din vale, apoi întorcându-se cu o încărcătură de lemne pentru foc. Deși demnitatea lui era serios afectată prin faptul că devenise un animal de muncă, era prea isteț să se revolte. Trase din greu, cât de bine se pricepu, deși activitatea era nouă și ciudată. Frangois era sever, cerea supunere totală. Cu ajutorul biciului o și obținea. Dave, care se dovedea un câine rotaș cu experiență, îl mușca pe Buck în spate de câte ori greșea. Spitz era conducătorul experimentat. Deși nu putea ajunge mereu la Buck, mârâia cu reproș din când în când sau călca mai apăsător ca să știe Buck pe ce urme să o ia.

Dulăul învăța repede. Sub acțiunea combinată a celor doi câini și a lui Frangois, făcu un progres remarcabil. Când se întoarseră la tabără, știa să se oprească la „ho!”, să pornească la „marș” și să se ferească din fața câinelui rotaș când sania încărcată venea repede la vale, peste picioarele lor.

După-masă, Perrault, care se grăbea să plece cu ceea ce avea de livrat, reveni la tabără cu alți doi câini. Le zicea Billie și Joe. Erau frați, din rasa husky. Se trăgeau din aceeași mamă, dar erau tare diferiți, ca noaptea de zi. Partea rea a lui Billie era blândețea sa exagerată, în timp ce Joe era opusul său, tăcut și supărăcios, cu un veșnic mârâit și o privire urâtă.

Buck îi primi prietenește pe amândoi. Dave nu-i băga în seamă, iar Spitz îi bătu pe rând. După ce o încasă, Billie trecu, ascultător, la muncă, Joe îl

înfruntă pe Spitz zburlit, cu urechile date pe spate, arătându-și colții. Atât de cumplit arăta, că Spitz o lăsă mai moale și se repezi iar asupra bietului Billie, pe care-l mai bătu odată.

Până seara, Perrault se mai asigură cu un câine, un husky bătrân, lung și uscat, cu o față plină de cicatrice, cu ochii scânteietori, ce impunea respect. Se numea Sol-leks, adică „Furiosul”. Ca și Dave, nu cerea nimic, nu dădea nimic, nu aștepta nimic. Iar când el păși fără grabă chiar în mijlocul lor, nici măcar Spitz nu-l atacă.

Avea o particularitate pe care ghinionul făcu ca Buck să o descopere. Nu-i plăcea să se apropie cineva de el pe partea unde nu vedea. Buck s-a făcut vinovat de așa ceva, fără voia lui. Brusc, Sol-leks s-a rotit și i-a despicat umărul până la os, pe o lungime de trei inci. De atunci, Buck n-a mai făcut greșeala asta și prietenia lor n-a mai avut de suferit.

Singura ambiție a dulăului acela, ca și a lui Dave, era să fie lăsat în pace. În aceeași noapte, Buck s-a confruntat cu importanta problemă a dormitului. Cortul, luminat de o lumânare, lucea călduros în mijlocul câmpiei albe. Iar când el, firește, intră înăuntru, atât Perrault, cât și Frangois, îl bombardară cu înjurături și ustensile de bucătărie, până ce fugi afară, în ger. Un vânt tăios sufla acolo. Îl ciupi și mușcătura viscolului îl făcea să sufere, în special din pricina umărului rănit. Se lăsă în zăpadă și încercă să doarmă, dar gerul îl făcu să se ridice în curând în picioare, tremurând. Necăjit și chinuit, se învârti printre corturi, dar pretutindeni era frig. Ici și colo, câinii sălbatici se repezeau la el. Însă el se zbârlea și mârâia amenințător la ei, așa că era lăsat să treacă mai departe.

În cele din urmă îi veni o idee. Vru să se întoarcă să vadă ce făceau tovarășii săi. Spre mirarea lui, dispăruseră. Rătăci iar prin tabăra întinsă, căutându-i, apoi se întoarse. Erau în cort? Nu puteau fi acolo, altfel ar fi fost lăsat și el să stea înăuntru. Atunci unde erau? Cu coada între picioare și tremurând de frig, se învârtea fără țintă în jurul cortului. Brusc, zăpada se lăsă sub labelle lui din față și se scufundă în omăt. Ceva se mișca sub picioarele lui. Se dădu înapoi, zburbindu-se și mârâind, temându-se de necunoscut. Dar un lătrat slab îl liniști. Atunci se întoarse ca să cerceteze.

Simți o adiere de aer cald. Încovrigat sub zăpadă stătea Billie, care se agita ca să își arate bunele sale intenții, ba chiar se aventură, spre a fi lăsat în pace, să-l lingă, cu limba lui umedă și caldă, pe Buck.

Altă lecție. Deci așa procedau ei, nu? Buck își alese un locșor și, cu mult zgomot și risipă de energie își săpă o groapă. Apoi se băgă înăuntru. Acolo căldura trupului i se păstră, așa că adormi repede. Ziua fusese lungă și grea, iar el dormea adânc și confortabil, deși mârâia și lătra și se zbătea când visa urât. Nici nu-și deschise ochii până ce zgomotele taberei nu crescură destul în intensitate. Ninsese mult în timpul nopții și omătul îl acoperise cu totul. Pereții de zăpadă îl apăseau de pretutindeni. Se sperie. Așa se tem sălbaticiunile de capcane.

Astfel, în viața lui pătrundeau viețile strămoșilor săi, căci el, fiind un câine civilizat, de la oraș, nu avea de unde să știe ce înseamnă o capcană. Brusc, sări în picioare, azvârlind zăpada din jur. Văzu apoi întreaga câmpie albă întinzându-se înaintea lui. Își aminti unde se găsea și ceea ce se întâmplase de când ieșise la plimbare cu Manuel până când săpase groapa în omăt, în plină noapte.

— Ce zic eu? zbieră Frangois. Țst câine învăț repede.

Perrault încuviință printr-un semn din cap. Fiind un curier al Guvernului Canadian, ducând lucruri importante, avea grijă să-și aleagă cei mai buni câini și se bucura în mod special că îl cumpăraseră pe Buck.

Timp de un ceas, alți trei husky se adăugară echipei, care avea acum nouă componenți. După încă un sfert de oră, erau toți înhămați și străbăteau drumul către canionul Dyea. Buck se bucura că plecaseră și, deși munca era grea, îi plăcea.

Fu surprins de silința pe care și-o dădeau toți și care i se transmitea și lui. Dave și Sol-leks se schimbaseră profund. Erau alți câini. Pasivitatea și nepăsarea le dispăruseră cu totul. Erau vioi și activi, agitându-se ca treaba să iasă bine, înfuriindu-se ori de câte ori ceva strica bunul mers al lucrurilor. Truda de pe drum părea expresia supremă a existenței, motivul pentru care ei trăiau și singurul lucru ce-i desfăta.

Dave era câine rotaș sau de sanie. În fața lui trăgea Buck. Urma Sol-leks. Restul echipei trăgeau mai în față, de un singur ham. Primul era conducătorul lor, Spitz. Buck fusese plasat special între Dave și Sol-leks, ca să învețe de la ei. Se dovedi un bun școlar, iar ei buni profesori. Nu-l lăsau să persiste în greșeală și îi predau cu colții lor ascuțiți. Dave era corect și foarte isteț. Nu-l ciupea pe Buck fără motiv, nici nu pierdea ocazia să o facă atunci când trebuia. Cum biciul lui Frangois îl ardea pe spinare, Buck pricepu că era mai bine să intre în ritmul celorlalți, decât să întârzie.

Odată, la o oprire scurtă, când din pricina lui plecarea întârzie, pe el săriră și Dave și Sol-leks și îi administrară o lecție pe cinste. De atunci, el avea grijă mereu să se ia după urmele din fața lui. Astfel că, pe măsură ce deprindea meseria, ceilalți începeau să-l lase în pace. Biciul lui Frangois șuiera din ce în ce mai rar pe deasupra lui, iar Perrault chiar îi făcea favoarea de a-i cerceta picioarele cu grijă.

În ziua aceea au parcurs un traseu dificil, pe deasupra canionului, prin Sheep Camp, depășind Scales și linia pădurii, printre ghețari și troiene de zăpadă de sute de picioare adâncime, peste marea trecătoare Chilcoot, dinspre apa sărată și cea dulce, ce păzește tristul și singuraticul Nord.

Au scos un timp bun printre lacurile ce se înlănțuiau, din craterile vulcanilor stinși, iar noaptea au ajuns la uriașa tabără de pe malul lacului Bennett, unde mii de căutători de aur își fac bărci așteptând topirea ghețurilor, primăvara. Buck și-a săpat o gaură în zăpadă și a dormit minunat, iar în zori era înhămat, gata de plecare împreună cu tovarășii săi. În ziua aceea au străbătut patruzeci de mile, pe o pistă bună. A doua zi și cele ce au urmat, și-

au croit singuri drumul, astfel că au înaintat mai greu. Ca regulă, Perrault mergea în fruntea echipei, călcând zăpada cu rachetele, pentru ca ei să umble mai ușor. Frangois, dirijând sania cu prăjina, schimba uneori locul cu el. Perrault se grăbea și se lăuda singur cu priceperea lui în ceea ce privea gheața. Nu trebuia uitat că, dacă sub gheață apa curgea repede, pojghița era în pericol să se rupă foarte ușor.

Zi după zi, la nesfârșit, Buck trudea pe pistă. Întotdeauna ridicau tabăra pe întuneric și zorii îi găseau pe drum, după ce străbătuseră deja câteva mile. Întotdeauna își făceau tabăra după căderea întunericului, își mâncau bucățile de pește și se târau să doarmă sub zăpadă. Buck era lacom. O livră și jumătate de somon uscat, rația lui zilnică, nu-i ajungea. Nu se sătura și suferea mereu din pricina durerilor de burtă. Totuși alți câini, fiindcă erau mai ușori, și se obișnuiseră cu viața de acolo, se descurcau doar cu o livră de pește. A pierdut repede întregul fast ce caracteriza viața lui de odinioară. Pricepu că tovarășii săi, terminându-și mai repede rațiile, mâncau din porția lui. Nu avea cum să o apere. În timp ce se bătea cu doi sau trei dulăi, peștele dispărea în gurile altora. Singura scăpare era să mănânce la fel de repede ca și ceilalți. Privea în jur și învăța. Îl văzu astfel pe Pike, un câine nou, priceput în a fura, cum îi luă lui Perrault o bucată de șuncă pe când omul era întors cu spatele la el. Buck îl imită în ziua următoare și pentru fapta lui plăti Dub, un alt dulău. Acest prim furtișag îl făcu pe Buck să înțeleagă cum se supraviețuiește în ostilul Nord. Avea capacitatea de a se adapta la condițiile schimbătoare din jur, fără de care ar fi pierdut.

De asemenea, a dus la distrugerea firii sale morale, un lucru fără folos și un handicap în lupta grea pentru existență. Așa ceva se potrivea Sudului, dar în Nord, unde domnea legea bătei și a colților, cine punea preț pe asemenea lucruri sau era nebun sau se distrugea.

Buck nu gândea lucrurile acelea. El se acomoda inconștient la noul mod de trăi. Niciodată nu fugise de o luptă. Dar băta bărbatului în pulover roșu îl învinse într-un mod fundamental. Altădată ar fi murit apărând niște considerente morale. Acum însă, pierderea întregii lui educații se manifesta prin inexistența oricărei morale. Nu fura pentru a se bucura de asta, ci ca să scape de durerile de stomac. Nu fura pe față, ci în secret, cu viclenie, temându-se de bătă sau de colți. Evoluția lui a fost rapidă. Mușchii i-au devenit tari ca piatra. A devenit rezistent la durerea obișnuită. Putea mânca orice, oricât de tare sau de nedigerat se dovedea. După ce înfuleca hrana, sucurile gastrice extrăgeau și ultima particulă nutritivă necesară organismului său.

Vederea și auzul i se ascuțiseră peste măsură. Chiar și prin somn, auzea cel mai slab sunet și știa dacă îl pândeau vreo primejdie. Învățase să muște cu colții gheața care i se trăgea între gheare. Când îi era sete și deasupra găurii cu apă exista o pojghiță subțire, o spârgea cu labele din față. Simțea dinainte cât de tare va sufla viscolul și își făcea adăpostul de noapte în conformitate cu asta. Nu învăța doar din experiență, ci și din instinctele ce-i reveneau la viață. Generațiile de câini domestici de până la el nu mai contau. Își amintea parcă de

copilăria neamului său, pe când haitele de câini sălbatici făceau ravagii în pădurile primitive și își ucideau prada din fugă.

Nu-i era greu să învețe să se bată ca un lup. Așa se luptaseră înaintașii săi. De la ei moștenise vechiul mod de a trăi, de la ei viclenia pe care o folosea în prezent. Toate aceste lucruri veniseră la el fără nici un efort, ca și cum fuseseră întotdeauna acolo.

Și, când în nopțile înghețate, își ridica botul și urla prelung, ca un lup, de fapt strămoșii săi, morți demult, își ridicau boturile spre stele și urlau prin secole și prin el. Iar ritmul lui era ritmul lor, ce dădea glas dorințelor lor, înțelesului pe care-l aveau ei despre tăcere, ger, întuneric.

Astfel, cântecul acela vechi însemna mărturia existenței strămoșilor săi. Revenise la viață fiindcă el ajunsese acolo și fusese adus acolo fiindcă oamenii descoperiseră un metal galben în Nord și fiindcă Manuel, un ajutor de grădinar, nu câștiga peste nevoile soției sale.

Dominația fiarei primitive.

Dominația fiarei primitive se manifesta puternic la Buck și se intensifica în condițiile de trai oferite de mersul pe pistă. Dar creșterea era secretă. Noua lui viclenie îl făcea să o controleze.

Era prea ocupat să se adapteze la noua viață, să-și ușureze traiul. Nu doar că nu se bătea, ci evita luptele, dacă putea. O anumită hotărâre îi caracteriza atitudinea. Nu era tentat de acțiuni rapide și negândite. Îl ura cumplit pe Spitz, dar nu trăda nerăbdarea de a trece la fapte.

Pe de altă parte, poate fiindcă ghicea în Buck un rival periculos, Spitz nu pierdea nici o ocazie să-și arate colții. Ba chiar îi ieșea în drum lui Buck, străduindu-se mereu să înceapă o luptă ce nu s-ar fi terminat decât cu moartea unuia dintre ei.

Aceasta chiar s-ar fi pornit, dacă n-ar fi avut loc un accident nedorit. La sfârșitul acelei zile, vroiau să ridice o tabăra amărâtă pe malul lacului Le Barge. Spulberând zăpada, un viscol tăios îi forțase să orbecăiască pentru un astfel de loc. De abia reușiseră să-l găsească. În spatele lor se ridica un perete vertical de stâncă, iar Perrault și Frangois erau obligați să-și facă focul și să-și întindă lucrurile pentru dormit chiar pe gheața de pe lac. Scăpaseră de cort la Dyea, ca să călătorească mai ușor.

Câteva bețe și buturugi le furnizau focul ce pâlăia și topea gheața, astfel că mâncară cina pe întuneric. Buck se cuibărise chiar sub peretele care-i apăra de viscol. Frangois împărțea peștele pe care îl dezghețase mai devreme, la foc. Dar când Buck își termină porția și se întoarse, își găsi culcușul ocupat. Un mârâit de avertizare îi spuse că nemernicul era Spitz. Până atunci, Buck evitase înfruntarea cu dușmanul său, dar acum era prea mult. Fiara din el gemea. Se aruncă asupra lui Spitz cu o furie care-i surprinse pe amândoi, în special pe Spitz. Întreaga experiență a acestuia cu Buck îl arătase un rival neobișnuit de timid, care reușea să se facă respectat doar prin greutate și mărime. Și Frangois fu surprins când interveni să restaureze liniștea, dar pricepu cauza înfruntării.

— Aha! îi strigă el lui Buck. Dă-i ce merită, pentru Dumnezeu! Hoț nemernic!

Și Spitz voia să se bată. Urla furios, învârtindu-se în jurul dușmanului său, gata să atace în orice clipă. Buck era întărit și acționa la fel de riscant. Dar chiar atunci avu loc ceva neașteptat, lucrul ce amână mult lupta lor pentru supremație, după nenumăratele mile de trudă și chin. O înjurătură de-a lui Perrault, impactul răsunător al bătei pe oase, un strigăt de durere. Brus, tabăra fu invadată de siluete îmblănite. Erau husky înfometați, care adulmecaseră tabăra și veniseră în fugă dintr-un sat indian.

Se târâseră acolo în timp ce Buck și Spitz se înfruntaseră. Când cei doi bărbați se băgaseră între ei cu bătele, aceștia își arătară colții și se dădură înapoi. Erau înfometați și mirosul cărnii îi înnebunea.

Perrault îl găsi pe unul cu capul băgat în cutia cu mâncare. Îl lovi tare cu băta pe îndrăzneț, astfel că mâncarea fu răspândită pe jos. O clipă mai târziu, o mulțime de bestii înfometate răscoleau totul, căutând pâine și slănină. Ciomegele se repeziră asupra lor. Schelălăiau și urlau sub ploaia de lovituri, dar nu fugeau până ce nu înghițeau ultima firimitură. În vremea aceasta, echipa surprinsă a câinilor de la sanie ieși din adăpost și se repezi la invadatori. Buck nu mai văzuse asemenea câini. Oasele le ieșeau prin piele. Păreau mai curând schelete umblătoare, cu ochi scânteietori și colți acoperiți de bale. Nebunia foametei îi făcea de temut, înfiorători. Nu puteai să li te opui. Echipa câinilor de sanie fu respinsă până la stâncă. Buck fu copleșit de trei husky, iar capul și umerii îi fuseseră sfâșiați de trei ori. Zarva era îngrozitoare. Billie țipa ca de obicei. Dave și Sol-leks, sângerând din pricina rănilor numeroase, se luptau, îndrăzneți, unul lângă celălalt. Joe mușca nebunește. Odată, îi rupse cu totul piciorul unui husky. Pike, ticălosul, sărea asupra animalelor invalide, rupându-le gâtul cu colții.

Buck își apucă un adversar de beregată și îi sfâșie jugulara cu colții. Gustul cald al sângelui îl făcu să devina mai fioros. Se aruncă asupra unui alt dușman, dar simți cum niște colți se înfingeau chiar în gâtul lui. Erau cei ai lui Spitz, care-l atacau, precum lașii, din lateral.

Perrault și Frangois, după ce făcuseră curățenie în partea lor de tabără, se grăbeau să-și ajute câinii de sanie. Valul sălbatic al fiarelor înfometate se dădea înapoi în fața lor, iar Buck se eliberă. Asta n-a durat decât o clipă. Cei doi oameni au fost obligați să se întoarcă pentru a mai salva din provizii, iar câinii husky săriră iar asupra celor de la sanie. Billie, îngrozit, trecu de încercuirea lor și o luă la fugă peste gheața lacului.

Fu urât de către Pike și Dub, apoi de restul echipei. Cum Buck vru să pornească după el, cu coada ochiului îl zări pe Spitz, ce se repezea către el cu dorința vădită de a-l termina. Dacă ar fi fost iar înconjurat de nenumărați husky, n-ar mai fi avut șanse de salvare. Dar reuși să facă față atacului lui Spitz, apoi porniră amândoi în fugă peste gheața lacului.

Mai târziu, cei nouă câini se strânseseră laolaltă și căutară adăpost în pădure. Deși nu-i mai urmărea nimeni, arătau rău. Fiecare fusese rănit în patru-cinci locuri, iar unii chiar grav.

Dub fusese rănit grav la un picior din spate. Dolly, ultima cățea husky adăugată echipei la Dyea, își sucise gâtul. Joe își pierduse un ochi. Billie avea o ureche ruptă și striga și umbla aiurea prin noapte.

În zori, se întoarseră șchiopătând în tabără, de unde hoții plecaseră, iar oamenii erau furioși. Câinii husky mâncaseră curelele de piele, pânzele și jumătate dintre provizii. Înghițiseră și o pereche de mocasini din piele de elan de-ai lui Perrault, ba chiar două corzi din biciul lui Frangois. El se uită întristat la câinii răniți.

După două ceasuri de înjurături, hamurile fuseseră refăcute, iar echipa de răniți pornea la drum, chinându-se să străbată cea mai dificilă porțiune până la Dawson. Apele sălbatice, pe la Thirty Mile River, învinseseră ghețurile. Le-au trebuit șase zile îngrozitoare ca să parcurgă cele treizeci de mile teribile. Au reușit, chiar riscându-și viețile. De multe ori Perrault, care mergea în față, a lunecat greșit printre ghețuri, căzând în apă și fiind salvat doar de prăjina lungă pe care o căra.

Termometrul arăta cinzeci de grade sub zero.

Nimic nu-l descuraja. De aceea fusese ales curier al guvernului. Risca orice, chinându-se pe drum de dimineața până noaptea.

Spitz și Buck se repezeau uneori unul la altul, târând întreaga echipă în lupta lor. Dar atât Perrault, cât și Frangois, interveneau mereu la timp, să-i despartă. Odată, gheața s-a rupt înaintea și în urma lor. Singura scăpare a fost să se refugieze pe o stâncă. A fost o minune că au reușit să scape astfel. Când au ajuns la Hootalinqua, unde gheața era bună, Buck era terminat. În aceeași stare se găseau și ceilalți câini. Dar Perrault nu ținea cont de asta. Într-o singură zi au străbătut treizeci și cinci de mile, până la Marele Somon. În următoarea, încă treizeci și cinci, până la Micul Somon. În a treia, patruzeci, ajungând la Five Fingers.

Picioarele lui Buck erau la fel de tari și de compacte ca ale câinilor husky. Ale lui se moleșiră de-a lungul nenumăratelor generații, din ziua când strămoșul său fusese domesticit de vreun locuitor al peșterilor sau de un om de pe râu. Când termina munca, Buck se prăbușea rupt de oboseală și nu mai dorea altceva decât să doarmă până a doua zi, în zori, când plecau iar la drum. La Pelly, într-o dimineață, o înhămau pe Dolly, care nu fusese niciodată bănuită de ceva, dar care turbă brusc. La început urlă ca un lup, apoi se zburli, după care se aruncă asupra lui Buck. Dulăul o luă la fugă înnebunit, cu Dolly după el. Ea nu reuși să-l ajungă, într-atât de speriat era. După ce alergă prin apă și printre ghețuri, prin păduri și peste dealuri, Frangois îi crăpă capul cățelei turbate, cu un topor, atunci când ea trecu prin dreptul lui. Buck, epuizat, se târi, clătînându-se, pe lângă sanie, abia respirând. Atunci Spitz se aruncă asupra lui și îl sfâșie cu colții. Dar cum biciul lui Frangois se abătu asupra lui, lupta încetă în scurtă vreme.

De atunci, între cei doi exista un război deschis. Spitz, șeful echipei, își simțea autoritatea primejduită de Buck. Lupta pentru supremație devenise inevitabilă. Amândoi o doreau. Buck îi amenința fățiș autoritatea celuilalt. Folosea orice prilej ca să provoace o confruntare.

De exemplu, într-o zi, îi luă partea lui Pike. Acesta se ascunsese în zăpadă, ca să nu mai fie pus la muncă. Dar Spitz îl descoperi și vroise să-l pedepsească pe măsură. Atunci interveni Buck. El și cu Pike săriră pe Spitz și fu cât pe ce să-i vină de hac, dacă n-ar fi intervenit Frangois.

Cu cât Dawson se apropia mai mult, cu atât Buck continua să intervină între Spitz și cei vinovați. O făcea însă cu viclenie, când Frangois nu se mai găsea prin apropiere.

Cu revolta declarată a lui Buck, dezordinea din echipă crescuse. Doar Dave și Sol-leks nu băgau în seamă nimic, restul câinilor nu mai ascultau. Necazurile se țineau lanț și cauza lor îndepărtată se numea Buck.

Francois, mereu preocupat de problemele echipei, știa că înfruntarea pe viață și pe moarte dintre cei doi dulăi devenise inevitabilă. Dar ocazia acelei încleștări nu se prezenta singură.

Ajunseră la Dawson într-o după-amiază tare urâtă, iar lupta încă nu avusese loc. Acolo erau mulți oameni, nenumărați câini, iar Buck îi găsi pe toți de treabă. Întreaga zi umblau pe strada principală, în echipe numeroase, iar noaptea clopoștii li se auzeau prin aceeași zonă. Cărau bușteni pentru cabane și pentru foc, diverse materiale pentru mine, muncind așa cum făceau caii, în Santa Clara Valley.

Ici și colo, Buck întâlnea dulăi din Sud, dar cei mai mulți erau husky, din neamul lupilor. În fiecare noapte, cu regularitate, la doisprezece, la trei, începeau cântecul nocturn, o melodie ciudată, la care Buck li se alătura cu bucurie. Cu strălucirea înghețată a aurorei boreale deasupra capetelor lor sau cu stelele dănțuind prin ger, cu pământul pietrificat sub stratul dens de omăt, strigătul câinilor husky însemna, poate, provocarea vieții. Doar că era interpretat cu neîncredere, cu lamentări lungi și schelălăieli, părând mai mult o rugă pentru viață.

Strigătul acela era vechi, vechi ca însăși neamul lor, unul dintre primele strigăte dintr-o lume mai tânăra, dintr-o zi când strigătele erau triste. Fusese investit cu durerile nenumăratelor generații, lucru ce-l făcea pe Buck să tresară și să se agite, fără să înțeleagă de ce. Când mârâia și schelălăia, asta se datora nu doar chinurilor suferite de el, ci și celor suportate de strămoșii lui sălbatici, iar teama și misterul frigului se transmisese de-a lungul miilor de ani de existență a rasei lor.

Trebuia să tresară și să se agite de urlatul ce venea din epoca în care lumea nu cunoștea încă civilizația, ci doar focul și adăpostul precar al cavernelor. După șapte zile de când trăseseră la Dawson, trecuseră pe lângă faleza abruptă de la Barracks, apoi urmaseră drumul Yukonului, îndreptându-se către Dyea și Lacul Sărat. Perrault avea de îndeplinit o sarcină mai urgentă decât cea care-l adusese în ținut. Când mândria i se urcase la cap, vroia să

bată recordul de viteză în timpul unei călătorii din acel an. Avea de partea lui câteva elemente favorizante. Mai întâi, drumul pe care se deplasau fusese bătătorit bine de călătorii ce-i precedaseră. Apoi, poliția pregătise, pe acest traseu, în două-trei locuri, ascunzători cu mâncare pentru oameni și câini. În cele din urmă, nu transportau nimic greu.

Distanța până la Sixty Miles, un drum de cincizeci de mile, o parcurseseră în prima zi. A doua zi ajunseseră la izvorul Yukonului, mergând către Pelly. Dar această goană splendidă nu a avut loc fără necazuri și probleme pentru François. Revolta surdă a lui Buck distrusese solidaritatea echipei. Îi încuraja pe ceilalți câini să nu-l mai urmeze pe Spitz și să nu-l mai asculte. Cum teama față de el dispăruse, ceilalți dulăi îl provocau cu orice prilej.

Pike îi fură o jumătate de pește într-o noapte, pe care o înfulecă sub protecția lui Buck. În altă noapte, Dub și Joe se bătură cu Spitz și-l făcură să renunțe la pedeapsa ce li se cuvenea. Buck nu se apropia de Spitz fără să mârâie și să-și zburlească amenințător părul. De fapt, se comporta ca un bătăuș, plimbându-se mereu pe sub nasul lui Spitz.

Lipsa disciplinei afecta și relațiile dintre ceilalți câini. Se certau și se băteau mai des ca oricând. Tabăra devenise un câmp de luptă. Doar Dave și Sol-leks nu se schimbaseră, deși deveniră iritabili din pricina conflictelor neîncetate. François injura de zor. Izbea zăpada cu piciorul, cuprins de mânie neputincioasă și își smulgea părul din cap. Biciul lui fulgera printre câini, dar eficiența i se diminuase. Cum se întorcea cu spatele la ei, cum reîncepeau conflictele. François îl sprijinea pe Spitz cu biciul său, iar Buck îi susținea pe ceilalți câini. Bărbatul înțelesese că dulăul acela se afla în spatele necazurilor, iar Buck știa asta. Era însă prea viclean ca să fie prins asupra faptului. Trăgea foarte bine la ham, iar truda era o plăcere pentru el. Dar o plăcere și mai mare era să-i facă pe câini să se bată între ei.

La gura râului Tahkeena, într-o noapte, după ce mâncaseră, Dub dădu peste un iepure, îl fugări, dar nu-l prinse. După o clipă, întreaga echipă porni la vânătoare. La câteva sute de yarzi mai departe se afla tabăra Poliției din Nord-Vest, cu cincizeci de dulăi, care li se alăturară.

Iepurele fugea pe râu în jos, și ajunse într-un golfuleț. Alerga pe acolo fără probleme, căci zăpada era înghețată și îl susținea bine. În timp ce el fugea pe suprafața acesteia, câinii mai grei, se cufundau în omăt, istovindu-se. Buck îi conducea. Trupul lui splendid se avânta în fruntea lor, remarcându-se prin salturi spectaculoase, în lumina lunii.

Dar nu avea cum să câștige. Distanța dintre urmărit și urmăritori creștea constant. În anumite momente, stârnirea instinctelor ancestrale îi atrage pe oameni din orașele lor zgomotoase în păduri sau pe câmp pentru a ucide animalele cu gloanțe propulsate de energiile reacțiilor chimice doar pentru bucuria de a omorî ceva. La fel stăteau lucrurile cu Buck. Alerga în fruntea haitei ca să distrugă acel lucru viu, acea carne vie, pe care vroia s-o sfâșie cu colții săi, apoi să-și bage botul până la ochi în sângele cald.

Există un extaz ce marchează momentele de vârf ale vieții. Și acesta este un paradox al trăirii, căci extazul respectiv se manifestă la cineva viu, rezultând tocmai din unitatea completă a faptului că el e viu.

Această uitare de sine apare la un artist, pune stăpânire pe el fără veste și dispare la fel. Apare la un soldat încins în focul luptei, și care nu mai știe ce e mila. La fel se ivise la Buck, în timp ce conducea haita. El urla atunci ca strămoșii săi lupii, alergând după prada vie ce fugea repede, înaintea lui, în lumina lunii.

Urletul acela venea din adâncul făpturii sale. Anumite părți din ființa lui erau necunoscute și constituiau moștenirea lui din timpuri imemorabile. Era stăpânit de viața curată ce izvoră din el, de bucuria de a exista, de plăcerea oferită de fiecare mușchi, încheietură, alergarea exaltantă pe sub bolta înstelată, victoria asupra materiei moarte ce nu se putea deplasa în nici un fel. Dar Spitz, care nu se încălzise peste măsură în goana aceea și calcula totul, părăsi haita și îi tăie calea iepurelui prin mijlocul golului.

Buck nu se gândise la așa ceva. El fugea pe urmele prăzii sale. Deodată îl văzu pe Spitz ivindu-se înaintea lui, în dreptul iepurelui. Acesta nu se mai putu întoarce și colții albi ai dulăului îi rupseră din salt spinarea. Iepurele mai reuși doar să scoată un strigăt de agonie. Auzindu-l, întreaga haită ce-l urma pe Buck scoase un urlet de bucurie fără margini. Dar Buck nu urlă. Nu se mai controlează, ci, ajungând în dreptul lui Spitz, se aruncă asupra lui, însă nu-i nimeri beregata. Se rostogoliră în zăpadă.

Spitz se ridică atât de repede în picioare, de parcă nici nu fusese doborât. Îl mușcă pe Buck de umăr. De două ori colții săi se închiseră în gol, precum cei ai unei capcane din oțel, în timp ce se dădea înapoi ca să stea mai bine pe picioare și mârâia amenințător, zbârlindu-și părul.

Într-o clipă, Buck înțelese. Venise clipa înfruntării. Urmă o luptă pe viață și pe moarte. Cum se învăteau unul în jurul celuilalt, mârâind, cu urechile date pe spate, foarte atenți ca să fie în avantaj, lucrurile deveniseră foarte clare pentru Buck.

Își amintea parcă de alte scene la fel, având loc în pădurea albă de nea, pe pământul acoperit de zăpadă, sub razele lunii. Peste albeața aceea și tăcerea din jur se lăsă o liniște îngrozitoare. Nici vântul nu mai adia. Nu se mișca nimic, mici măcar o frunză. Aburii scoși de respirația câinilor se ridicau încet și pluteau prin văzduhul înghețat.

Terminaseră repede cu iepurele acei dulăi ce nu erau decât niște lupi prost domesticiți. Tăceau și ei, doar ochii le străluceau și respirațiile li se intensificau. Pentru Buck asta nu însemna nimic nou sau ciudat. Era o scenă de demult. Așa stătuseră întotdeauna lucrurile și aveau să stea. Spitz era un luptător experimentat. De la Spitsbergen prin Arctica, apoi traversând Canada și Barents, avusese de-a face cu tot felul de câini și reușise să-i învingă. Furia lui era cumplită, dar niciodată oarbă.

Se lăsa cuprins de dorința de a distruge și rupe, dar nu uita că și dușmanul lui era stăpânit de aceeași dorință de neînfrânat. Nu ataca niciodată

cât timp era pregătit să respingă un asalt. Nu ataca până ce nu respinsese acel asalt. În zadar încerca Buck să-și înfigă colții în gâtul marelui dulău alb. De câte ori dinții săi se apropiau de carnea catifelată, dădeau peste cei ai lui Spitz. Colții se izbeau de colți, iar buzele se sfâșiau și sângerau cumplit. Buck nu reușea să treacă de apărarea dușmanului său.

Atunci se încinse și începu să-l atace repede, din orice poziție, pe Spitz.

Încercă să-l apuce de beregată pe marele dulău alb, acolo unde viața clocotea la suprafață, dar de fiecare dată celălalt îl respingea și se ferea. Însă Buck nu urmărea decât gâtul celuilalt. Deodată însă, îl izbi pe Spitz cu umărul, cum obișnuiesc cerbii, când se luptă, vrând să-l arunce la pământ. Dar Spitz se feri cu abilitate și de acest atac.

Marele dulău alb era neatins, în vreme ce sângele șiroia din rănilor lui Buck și respira greu. Lupta devenea una disperată pentru el. Iar cercul câinilor se închidea și se apropia mai mult de ei, haita fiind gata să se repeedă la cel care ar fi căzut.

Buck continua să se învârtească pe lângă dușmanul său. Spitz ataca mai des. Celălalt se ținea mai prost pe picioare. Odată chiar, Buck se răsturnă și cercul celor șaiszeci de câini fu gata să intervină, însă el își reveni imediat și haita, care sărise deja, se opri brusc, fiind nevoită să mai aștepte. Dar Buck avea o calitate care-l făcea mare, imaginația. Lupta din instinct, dar putea să se bată și cu mintea. Atacă, așteptând ca dușmanul să-l întâmpine cu umărul, dar în ultima clipă se lăsă jos, în zăpadă. Colții săi apucară piciorul stâng din față al lui Spitz.

Se auzi pârâitul osului. Acum dulăul alb era nevoit să-l înfrunte doar pe trei picioare. De trei ori încercă să-l doboare, apoi repetă vicleșugul și îi rupse piciorul drept din față. În ciuda durerii cumplite și a neputinței, Spitz se chinuia nebunește să continue lupta. El vedea cercul tăcut din jur, ochii lor scânteietori, limbile lor atârând afara din gură, respirațiile lor ce se apropiau. Nu uitase cercurile ce se închiseseră altă dată prinzând în interior pe dușmanii săi. Acum însă, el era învinsul.

Nu mai avea nici o speranță. Buck era nemilos. Mila este ceva specific ținuturilor cu climă blândă. El se pregătea pentru asaltul final. Cercul se strânsese atât de mult în jurul lor că putea simți respirațiile câinilor husky în coastele sale. Îi putea vedea, dincolo de Spitz, aplecându-se ușor, ca să sară mai bine asupra prăzii neajutorate. Ochii lor se fixaseră asupra lui.

Așteptarea se apropia de sfârșit. Fiecare animal stătea nemișcat, împietrit parcă. Doar Spitz se clătina și se zbârlea, mârâind cumplit de amenințător, ca și cum ar fi vrut să sperie moartea. Atunci Buck se aruncă asupra lui, izbindu-l în umăr cu umărul său. Cercul întunecat deveni un punct pe zăpadă luminată de lună, iar Spitz nu se mai văzu. Buck rămase să privească, el devenind campionul biruitor, fiara de care urmau să asculte toți. Ucisese pentru prima dată și lucrul acesta îi plăcea.

Cine a devenit șef

— Ei, ce ziceam? Nu e adevărat că Buck e mare ticălos?

Așa vorbea Frangois a doua zi, când a descoperit că lipsea Spitz, iar Buck era plin de răni. Îl trase lângă foc, să i le vadă mai bine.

— Spitz ăsta tare bine bate, spuse Perrault, după ce cercetă tăieturile și despicăturile.

— Iar Buck ăsta bate de două ori mai bine, ripostă Frangois. Acum mergem mai repede. Nu mai e Spitz, nu mai e necaz.

În timp ce Perrault împacheta echipamentul taberei pe sanie, celălalt înhăma câinii. Buck se prezentă în locul pe care-l ocupase conducătorul Spitz, dar Frangois, nebăgându-l în seamă, îl puse pe Sol-leks acolo. Asta însemna că Sol-leks avea să fie conducătorul câinilor. Buck sări furios asupra acestuia, dându-l la o parte și așezându-se în locul lui.

— Ia te uită la ăst Buck, strigă Frangois, lovindu-se cu palmele pe coapse cu voioșie. A ucis Spitz și crede că-i ia locul. Pleacă, bestie! strigă el, dar Buck nu se clinti.

Îl apucă pe dulău de ceafă, îl trase deoparte, deși mârâia amenințător și îl puse la loc pe Sol-leks. Bătrânului câine nu-i plăcea asta și arăta deschis că se teme de Buck. Frangois era încăpățânat, dar, când se întoarse cu spatele, Sol-leks fu iar înlocuit. Metisul se înfurie.

— Cerule! Te aranjez eu! urlă el, și se întoarse cu o bătă în mână.

Buck își aminti de omul în pulover roșu și se dădu încet înapoi. Nu mai încercă să-l îndepărteze pe Sol-leks din locul unde fusese iar așezat. Dar se rotea în jurul bătei, mârâind furios.

În timp ce se învărtea în jurul omului, nu-și luă ochii de la ciomag, gata să se ferească de el, dacă Frangois l-ar fi aruncat către el. Metisul își văzu mai departe de treabă, apoi îl chemă pe Buck, să-l pună în vechiul său loc, înaintea lui Dave. Dulăul se retrase doi-trei pași. Frangois se duse la el, dar câinele se dăduse iar înapoi câțiva pași.

După un timp, metisul aruncă bâta, crezând că dulăul se temea de o chelfăneală. Însă Buck se revoltase. Nu încerca să scape de o bătaie, ci să fie șef. Merita asta. Se bătuse pentru șefie și nu accepta nimic mai prejos.

Perrault veni în ajutor. Îl fugăriră aproape o oră. Aruncară cu bâte după el. Se feri de ele. Îl înjurară de tată și mamă, ca și de urmași, de fiecare fir de păr de pe el și de fiecare picătură de sânge din vene.

El le răspundea la înjurături prin mârâituri și se ținea la distanță, să nu fie prins. Nu încerca să fugă de acolo, ci se retrăgea dinaintea lor, anunțându-i foarte clar că, după ce aveau să-i facă pe voie, va redeveni bun și supus. Frangois se așază și se scărpină în cap. Perrault se uită la ceas și înjură. Timpul zbură și ei ar fi trebuit să se afle pe drum de o oră. Frangois se scărpină din nou în cap. Clătină din cap și rânji neputincios. Curierul ridică din umeri, semn că fuseseră învinși. Apoi Frangois se duse unde stătea Sol-leks și îl chemă pe Buck. Buck râse, așa cum râd câinii, dar păstră distanța. Metisul îl dezlegă pe Sol-leks și îl lăsă să se ducă la vechea sa poziție.

Echipa aștepta, înhămată la sanie, gata de plecare. Buck nu mai avea alt loc liber decât în fruntea celorlalți. Încă odată îl strigă Frangois, iar dulăul râse, dar nu se apropie.

— Las jos bât, porunci Perrault.

Frangois făcu întocmai, iar Buck veni acolo, râzând triumfător. Se afla acum în fruntea lor! Fu legat în chingi, iar sania porni la drum. Oamenii se grăbeau să continue călătoria pe gheața râului.

Oricât de mult l-ar fi prețuit înainte pe Buck, metisul constată că dulăul valora mai mult. Dintr-o dată, câinele preluase atribuțiile șefului. Când se cerea o judecată și o acțiune rapide, el se dovedea superior chiar și lui Spitz, pe care Frangois îl crezuse fără pereche.

Dar Buck excela mai ales în a da legea și a-i face pe ceilalți s-o respecte. Dave și Sol-leks nu se sinchiseau de schimbarea șefilor. Nu era treaba lor. Ei trudeau în hamuri. Cât timp erau lăsați să-și facă treaba, nu le păsa de ce se întâmpla în jur. Restul câinilor din echipă, care se învățaseră cu indisciplina în timpul ultimelor zile ale lui Spitz, se mirau acum că Buck îi bătea ca să păstreze ordinea.

Pike, venind în urma lui Buck, și care nu făcea nici un efort în plus față de cel solicitat, fu, în prima zi, chinuit rău și munci mai mult ca oricând. În prima noapte petrecută în tabără, Joe fu aspru pedepsit, lucru ce nu se întâmpla pe vremea lui Spitz. Buck îl bătu până ce-l făcu să ceară îndurare. Atmosfera din echipă se schimbă repede. Se reinstală solidaritatea de altădată, iar câinii trăgeau la ham ca unul singur. La Rink Rapids alți doi husky băștinași, Teek și Koon, li se alăturară, iar iuțeala cu care îi îmblânzi Buck îl lăsă fără cuvinte pe Frangois.

— Nu mai e altul ca Buck! zise el. Merită mie dolari, cerule! Nu, Perrault?

Celălalt făcu semn din cap că așa era. Câștigau întrecerea cu timpul, zi de zi. Drumul era într-o excelentă stare, bătătorit și tare, lipsit de zăpada proaspăt căzută. Nu era nici prea rece. Temperatura coborâse la minus cizeci de grade și rămăsese așa tot drumul. Oamenii conduceau sania și alergau în urma ei pe rând, iar câinii alergau în continuu.

La Thirty Mile, râul fusese relativ acoperit de gheață și ei acoperiră într-o zi de mers distanța pe care o parcurseseră în zece zile, la venire. La o cursă străbătură șazeci de mile, de la lacul Le Barge la White House Rapids. Traversară Marsh, Tagish și Bennett, adică șaptezeci de mile pe lacuri atât de repede că omul ce venea în spatele saniei fu târât de aceasta cu ajutorul frânghiei de care se ținea. În ultima noapte a celei de-a doua săptămâni, se aflau pe înălțimile de la White Pass, apoi coborâră faleza până pe malul mării, unde se găseau luminile de la Skaguya și, în largul apei, nave.

A fost o cursă record. În fiecare zi din cele paisprezece străbătuseră câte patruzeci de mile. Trei zile Perrault și Frangois umblară pe strada principală din Skaguya și fură invitați de nenumărate ori la băutură, în timp ce echipa lor de câini se afla în centrul interesului conducătorilor de sanii. Apoi trei sau patru ticăloși din Vest fugiră din oraș după ce vânduseră niște cutii cu piper

drept medicamente, iar atenția publicului se îndreptă către alți idoli. Veniră ordinele oficiale. Frangois îl chemă la el pe Buck, îl cuprinse în brațe și plânse. Aceasta a fost ultima dată când i-a mai văzut pe Frangois și pe Perrault. Ca și alți oameni, au ieșit pentru totdeauna din viața lui Buck. Un metis scoțian îi preluă pe câinii din echipă. Împreună cu alte douăsprezece sănii, porniră anevoie pe drumul către Dawson. De data asta nu mai alergau cu greutatea redusă, nu mai băteau un record, ci se trudeau zi după zi trăgând o sarcină dificilă. Era vorba de poșta pentru cei care căutau aur în apropierea Polului Nord.

Lui Buck nu-i prea plăcea, dar suporta bine munca, fiind mândru de împlinirea acesteia, după exemplul lui Dave și Sol-leks. Ceilalți câini, văzând asta, fie că le plăcea, fie că nu, trudeau alături de ei. Duceau o viață monotonă, ca niște mașinării.

Zilele nu se deosebeau între el. În fiecare dimineată bucătarii își făceau treaba, se aprindeau focurile și se servea masa. Apoi, în timp ce unii strângeau tabăra, alții înhămau câinii și, când se iveau zorii, se aflau deja de o oră pe drum. La căderea nopții, iar ridicau tabăra. Unii culegeau lemne de foc și crengi de pin pentru a face culcușuri, alții cărau apă sau gheață pentru bucătari. Aveau grijă de câini și le dădeau destulă mâncare. Printre dulăii aceia erau mulți luptători fioroși, dar trei înfruntări de-ale lui Buck cu cel mai rău dintre ei îi aduseră supremația, astfel că, dacă mârâia el și își arăta colții toți îl ascultau. Cel mai mult îi plăcea să stea lângă foc, cu picioarele din spate, strânse sub el, cu cele din față întinse înainte, capul ridicat, și ochii strălucind visători în jocul flăcărilor. Uneori se gândea la casa impunătoare a judecătorului Miller din valea plină de soare din Santa Clara sau la piscina din ciment, la Ysabel, cățelul mexican fără păr, la Toos, mopsul japonez.

Cel mai adesea își amintea însă de bărbatul în pulover roșu, de moartea lui Curly, marea înfruntare cu Spitz, de bunătățile pe care le mâncase ori de câte ori ar fi vrut să le mănânce. Nu-l ardea însă dorul de casă.

Ținutul soarelui era îndepărtat și șters, iar amintirile acelea nu aveau multă putere asupra lui. Mai convingătoare se dovedeau cele ce-i ofereau lucruri pe care nu le văzuse niciodată, dar i se păreau cunoscute. Instinctele, pe care le moștenise de la străbunii săi, se trezeau în el și îl stârneau. Uneori stătea culcat acolo, clipind visător în timp ce se uita la flăcări. I se păreau cele ale unui alt foc și, cum stătea culcat lângă acel foc, un alt om se găsea înaintea lui, un metis bucătar. Omul acela avea picioarele scurte și brațele lungi, cu mușchi puternici. Părul îi era lung și încâlcit, iar ochii de-abia i se vedeau.

Scotea sunete ciudate și părea îngrozit de întuneric. Se apăra cu un ciomag de care stătea legată o piatră grea. Era aproape gol, purtând doar o blană zdrențuită pe spate. Avea mult păr pe trup. În anumite locuri, pe piept și pe umeri, pe mâini și pe picioare parcă purta o blană deasă.

Nu stătea drept, ci cu trupul înclinat înainte, de la șolduri, iar picioarele îi erau îndoite la genunchi. Trupul său avea o anumită elasticitate, precum cea

a pisicii. Mișcările sale rapide erau specifice celui aflat într-o permanentă alarmă, temându-se de lucrurile văzute și de cele nevăzute.

Alteori, acest om păros se ghemuia lângă foc și dormea. Uneori stătea cu coatele pe genunchi, iar mâinile îi erau puse pe cap, ca și cum ar fi vrut să și-l protejeze cu brațele sale păroase.

Dincolo de focul acela, Buck putea vedea mulți cărbuni strălucitori, doi câte doi, mereu câte doi. Știa că erau ochii fiarelor sălbatice, care ieșeau după pradă. Putea să le audă zgomotele pe care le făceau în noapte, cele scoase de trupurile lor ce se mișcau prin apropiere.

Visând astfel acolo, pe malul Yukonului, cu ochi leneși, clipind lângă foc, acele sunete și imagini ale unei alte lumi îi zbârleau părul de pe spinare, de pe umeri și ceafă, până ce suspina încet sau mârâia slab, iar bucătarul metis striga la el:

— Hei, Buck, trezește-te!

Atunci lumea cealaltă dispărea și apărea cea reală, iar el se ridica să cască și să se întindă, de parcă ar fi dormit.

Era o cursă dificilă. Trebuiau să ducă poșta și munca grea îi istovea. Când ajunseră la Dawson, slăbiseră toți și erau amărâți. Ar fi trebuit să se odihnească vreo câteva zile, cel puțin o săptămână.

Însă după patruzeci și opt de ore, ei coborâră pe malul Yukonului, la Barracks, și încărcară poșta ce avea să plece din ținut. Câinii erau istoviți, conducătorii de sănii nemulțumiți. Ca lucrurile să meargă și mai prost, ningeă în fiecare zi. Asta însemna că trebuiau să tragă mai vârtos la sănii. Dar conducătorii de sănii știau cum stau lucrurile și le-au venit în ajutor pe cât s-a putut.

În fiecare noapte, câinii erau îngrijiți primii. Mâncau înaintea oamenilor. Nimeni nu se culca până ce nu se știa în ce stare se găseau picioarele câinilor de la fiecare sanie. Cu toate acestea, dulăii erau sleiți de putere. De la începutul iernii ei călătoriseră o mie opt sute de mile, trăgând sania pe întreaga distanță. Iar o mie opt sute de mile spune de la sine ce viață grea duceau.

Buck încă rezista, deși era epuizat. Îi obliga pe ceilalți dulăi să muncească și să păstreze disciplina. Billie gema în fiecare noapte, în somn. Joe era mai ursuz ca oricând, iar de Sol-leks nu te puteai apropia, nici de departe, unde nu vedea, nici de pe cealaltă. Dar Dave suferea cel mai mult. Nu se simțea deloc bine. Devenise mai morocănos și mai nervos, iar când se așeza tabăra, se cuibărea imediat într-un loc, iar conducătorul de sanie trebuia să se ducă la el să-i dea de mâncare. După ce era deshămat și se întindea pe zăpadă, nu se mai ridica în picioare până dimineța, când era inhămat din nou.

Uneori, în timpul cursei, când sania se oprea brusc sau când se chinuiau s-o pornească, scotea un strigăt de durere. Conducătorul de sanie l-a cercetat atent, dar n-a găsit nici un semn de boală la el. Vorbeau despre el în timpul mesei sau la ultima pipă fumată, înainte de a se culca. Ba, într-o noapte chiar s-au sfătuit referitor la el.

L-au adus din cuibul lui de lângă foc și l-au apăsă cu mâinile prin diverse locuri, iar el a gemul de câteva ori. Avea ceva în neregulă în corp. Oamenii n-au descoperit însă, la el, nici un os rupt.

Când au ajuns la Cassiar Bar, Dave arăta atât de slăbit că se prăbușea deseori în timpul cursei. Metisul scoțian îl scoase din echipă și îl puse mai în față pe următorul, Sol-leks. Intenționa să-l lase pe Dave să se odihnească, fugind liber în spatele saniei.

Așa slăbit cum era, Dave se simți scos din echipă, mârâia și schelălăia când ceilalți fură înhămați și îi părea tare rău că Sol-leks îi luase locul. Era atât de mândru de funcția lui că, deși bolnav foarte rău, nu suporta ca alt câine să îndeplinească treaba lui. Când porni sania, veni prin zăpada moale din lateralul traseului bătătorit și îl atacă pe Sol-leks, încercând să îl muște, ca să-l gonească din fosta lui poziție. Astfel se iscă o zarvă greu de descris. Metisul încercă să-l dea la o parte cu biciul.

Dave nici nu băgă biciul în seamă, iar omul nu vru să-l lovească tare. Câinele refuză să meargă liniștit în spatele saniei, pe drum, ci venea prin zăpada moale din lateral, cu un efort deosebit. Până la urmă se prăbuși în omăt și rămase acolo, epuizat, urlând lugubru în timp ce alte sănii treceau pe lângă el. Cu ultimele sale puteri, reuși să se târască până ce săniile se opriră iar. Apoi merse până la cea a lui, unde se așeză lângă Sol-leks.

Conducătorul întârzie o clipă, ca să-și aprindă pipa de la omul din spate. Apoi se întoarse și porni câinii. Ei se balansară pe drum, fără să părăsească locul în care se găseau. Își întoarseră capetele și rămaseră neclintiți, mirați. La fel de surprins fu conducătorul saniei.

Îi strigă pe ceilalți oameni, ca să vadă și ei. Dave apucase în colți șleaurile lui Sol-leks și acum se afla în fruntea echipei, în fosta lui poziție. Îl rugă din priviri pe om să rămână acolo. Acesta nu știa ce să facă. Ceilalți îi spuseră că un câine poate suferi cumplit dacă i se neagă importanța în cadrul echipei. Cunoscuseră situații în care dulăii, prea bătrâni pentru acea muncă grea, muriseră fiindcă fuseseră scoși din hamuri.

De asemenea, susțineau că pentru Dave ar fi fost cumplit, dacă oricum avea să moară, să nu piară trăgând la sanie. Așa că-l înhămă iar, deși el gemu și schelălăi, fără să vrea, de durere. De câteva ori se prăbuși, dar fu tras de ceilalți câini. Odată, sania trecu peste el și el merse mai departe șchiopătând cu un picior din spate.

Dar rezistă până seara, când fu așezată noua tabără. Conducătorul saniei îi pregăti un loc lângă foc. Dimineața însă îl găsi prea slăbit pentru a mai merge. Când omul înhămă dulăii, se târî până la ei. Cu mari eforturi se ridică în picioare, dar se prăbuși iar. Se târî încet în fruntea echipei. Își folosea labelle din față la mișcări, înaintând astfel centimetru cu centimetru. Puterea îl părăsise. În cele din urmă, rămase întins în zăpadă, tânjind după ei. Îl putură auzi urlând trist până ce dispărură din vedere, după niște copaci. Acolo săniile se opriră. Metisul scoțian se întoarse fără grabă, pe propriile sale urme, până la tabăra părăsită de ei. Oamenii încetară să mai discute între ei. O împușcătură

răsună. Metisul veni înapoi grăbit. Biciurile pocniră, clopoței țiuiră, iar săniile plecară. Dar Buck sau oricare alt câine știa ce se petrecuse dincolo de copaci.

Truda pe pistă.

La treizeci de zile după ce părăsise Dawson-ul, poșta ajunse la Skaguya, cu Buck și ai săi în frunte. Arătau ca vai de capul lor, ruți de oboseală. Buck nu mai avea o sută patruzeci de livre, ci o sută cinsprezece. Ceilalți, deși mai ușori decât el, pierduseră mai mult în greutate. Pike, bolnavul prefăcut, care reușise să-i păcălească de multe ori că ar fi avut un picior rupt, de data aceasta șchiopăta de-a binelea. La fel Sol-leks, iar Dub suferea fiindcă avea un umăr dislocat.

Toți aveau răni groaznice la picioare. Erau sleiți de puteri. De-abia își târau picioarele pe drum, ciocnindu-se unul de celălalt, dublând astfel efortul cerut de călătorie.

Nu erau bolnavi, ci sleiți. Nu era oboseala rezultată în urma unui efort scurt, dar excesiv, ce dispare după câteva ceasuri. Era epuizarea instalată în organism după luni de trudă și chin. Nu mai aveau resurse să se refacă. Le lipseau puterile. Acestea fuseseră consumate până la ultima picătură. Fiecare mușchi, fiecare fibră, fiecare celulă era la pământ. Iar motivul se dovedea evident. În mai puțin de cinci luni, străbătuseră două mii cinci sute de mile. În cursul ultimelor o mie opt sute, nu avuseseră decât cinci zile de odihnă. Când ajunseră la Skaguya, de abia se mai țineau pe picioare. Cu greu se dădură la o parte de pe pistă, ca să nu fie loviți de alte sănii.

— Înainte, biete picioare rănite, îi încuraja conducătorul pe când se târau pe strada principală din Skaguya. Am ajuns la capătul drumului. Vă veți odihni pe săturate!

Într-adevăr, vizitii credeau că pauza urma să fie îndelungată. Ei însăși nu se odihniseră, după un parcurs de o mie două sute de mile, decât două zile. Numai că oamenii ce se repezeau către Klondike erau atât de mulți, iar rudele, iubitele, soțiile ce rămăseseră acasă atât de numeroase încât corespondența depozitată luase proporții alpine. În plus, erau și acte ale guvernului, ce trebuiau transportate.

O mulțime de câini odihniți de la Hudson Bay, aveau să îi înlocuiască pe cei care nu mai puteau parcurge drumul. Cei prea oboșiți urmau să fie vânduți. Trecură trei zile. În acest timp, Buck și tovarășii săi afluă cu adevărat cât de slăbiți erau. Apoi, în dimineața celei de-a patra zi, doi bărbați din Statele Unite veniră și îi cumpărară pe toți.

Oamenii își spuneau unul altuia Hal și Charles. Al doilea era un bărbat în floarea vârstei, cu privirea ștearsă, cu o mustață răsucită cu vigoare în sus, ascunzând buza superioară. Hal era un tânăr de nouăsprezece sau douăzeci de ani, cu un revolver uriaș Colt, și un cuțit de vânătoare pus la centură, alături de cartușe. Centura aceea era lucrul cel mai izbitor la el. Avertiza despre faptul că era un novice.

Ambii voiau să plece din oraș. De ce unii ca ei doresc să se aventureze în Nord este o întrebare ce depășește puterea de înțelegere a unui om obișnuit.

Buck auzi tocmeala, văzu banii trecând de la bărbat la agentul guvernului și înțelese că metisul scoțian și conducătorii de sanie ai poștei aveau să iasă din viața lui, precum Perrault ori Frangois, ori alții ca ei. Când fu condus, împreună cu tovarășii săi, în tabăra noilor stăpâni, văzu dezordinea și nepăsarea de acolo, un cort strâns pe jumătate, farfurii nespălate. Văzu și o femeie, Mercedes, cum îi spuneau bărbații. Era soția lui Charles și sora lui Hal.

Buck îi observă îngrijorat cum procedară ca să strângă cortul și să încarce sania. Se chinuiau mult, lucrând fără metodă. Cortul fu îngrămădit pe sanie și ocupa de trei ori mai mult loc decât în mod normal.

Farfuriile nespălate fură împachetate chiar așa. Mercedes stătea mereu în drumul bărbaților și nu mai înceta să le dea sfaturi sau să le facă observații. Când ei așezară sacii în partea din față a saniei, ea le sugeră să-i ducă la spatele acesteia. După ce îi puseră în spate și îi acoperiră cu alte lucruri, ea descoperi că îi trebuiau niște lucruri de acolo, astfel că descărcară sania, să le găsească.

Trei bărbați de la cortul învecinat ieșiră și se uitară la ei, rânjind și făcându-și cu ochiul între ei.

— Aveți o încărcătură pe cinste, zise unul dintre ei. Nu trebuie să-mi spuneți cu ce vă ocupați, dar n-aș transporta cortul acela, dacă aș fi în locul dumneavoastră.

— Asta chiar că-i bună! strigă Mercedes, ridicând mâinile, exasperată. Unde, în lumea întreagă, m-aș putea descurca fără cort?

— E primăvară și nu veți mai avea de-a face cu frigul, răspunse bărbatul.

Ea clătină din cap cu convingere, iar Charles și Hal așezară ultimele ciudățenii pe vârful încărcăturii impresionante.

— Credeți că va porni sania? întrebă unul dintre oameni.

— De ce nu? răspunse scurt Charles.

— Bine, bine, se grăbi omul să spună, ca să nu-l supere. Doar mă întrebam, nimic mai mult. Mi se pare că sania e prea încărcată.

Charles se întoarse cu spatele, să prindă legăturile cât de bine se pricepea. Doar că nu prea se pricepea...

— Sigur că dulăii se pot plimba de plăcere întreaga zi cu maldărul acela în spatele lor, zise alt bărbat.

— Sigur, spuse Hal, cu răceală, dar politicoș, luând într-o mână prăjina pentru condus câinii, iar în cealaltă biciul. Înainte! strigă el. La drum!

Câinii începură să tragă de șleurile prinse pe piept, chinându-se câteva clipe, apoi se liniștiră. Nu puteau mișca sania.

— Animale puturoase! Vă arăt eu! strigă Hal, pregătindu-se să-i bată cu biciul.

Dar Mercedes interveni chiar atunci:

— Să nu faci asta, Hal!

Puse mâna pe bici și i-l luă din mână.

— Bieții câini! Promite-mi că nu te vei purta urât cu ei în timpul călătoriei, altfel nu mai înaintez nici măcar un pas alături de voi.

— Multe mai știi tu despre câini, zise batjocoritor fratele ei. Aș vrea să ne lași singuri. Animalele astea sunt leneșe, ți-o spun eu, și dacă nu le biciuiești, nu fac nimic. Așa sunt învățați dulăii ăștia. Întrebă pe cine vrei.

Mercedes se uită la ei, implorându-i din priviri. Observă chinul întipărit pe chipurile lor.

— Sunt vlăguiți peste măsură, se auzi glasul unui bărbat. Ar trebui să se odihnească o vreme.

— Nici să nu aud de așa ceva, zise Hal.

— Vai! suspină Mercedes, auzindu-l vorbind astfel.

Dar, cum făcea parte din familie, îi luă imediat apărarea fratelui ei.

— Nu-i băga în seamă pe oamenii aceia, spuse ea. Tu îi conduci pe câinii noștri și știi ce trebuie să faci cu ei.

Biciul lui Hal lovi iarăși dulăii. Ei se avântară iar, trăgând de hamuri. Își cufundară picioarele în zăpadă și se chinuiră să clintească sania. Dar aceasta părea a fi ancorată în locul respectiv.

După două încercări nereușite, se opriră, gâfâind. Biciul îi lovea cu sălbăticie. Mercedes interveni iar. Îngenunche în fața lui Buck, cu lacrimi în ochi, și îl cuprinse cu brațele de gât.

— Bietele animale! se tângui ea. De ce nu trag mai tare? Atunci n-ar mai fi bătute.

Buck n-o plăcea, dar se simțea prea slăbit ca să reziste și considera totul ca o parte din munca mizerabilă a zilei. Unul dintre privitori, care strânse din dinți ca să se stăpânească și să nu le vorbească prea dur, spuse:

— Nu mă interesează ce se va alege de voi, dar, de mila câinilor vreau să vă zic să-i ajutați trăgând frânele saniei. Tălpile saniei au înghețat. Sprijină-te în prăjină, în dreapta și în stânga, pentru a sparge gheața din jurul tălpilor.

A treia oară încercară să pornească și, de data asta, mulțumită sfatului primit, Hal sfărâmă pojghița de gheață din jurul tălpilor. Sania supraîncărcată porni la drum, iar Buck și tovarășii săi se străduiau din răspuțeri să o tragă, sub o ploaie de lovituri.

O sută de yarzi mai încolo, drumul cotea și cobora destul de abrupt către strada principală. Pentru a face manevra aceea era nevoie de un om experimentat, nu de cineva ca Hal. La cotitură, jumătate dintre lucrurile de pe sanie, ce nu fuseseră bine prinse de aceasta, căzură grămadă. Câinii nu se opriră. Sania, ușurată de povară, lunecă în spatele lor. Dulăii se infuriaseră fiindcă fuseseră bătuți așa rău și obligați să ducă asemenea povară.

Cel mai furios era Buck. El porni în goană, iar haita îl urmă. Hal strigă după ei, dar dulăii nu-l băgau în seamă. Se împiedică și căzu. Sania răsturnată trecu peste el, iar câinii dădură năvală pe stradă, stârnind veselia celor din Skaguya pe măsură ce împrăștiau restul echipamentului de-a lungul arterei principale. Cetățenii buni la suflet prinseră câinii și adunară bunurile împrăștiate. De asemenea, le dădură sfaturi. Jumătate din încărcătură și un număr dublu de câini, spuneau ei, dacă vroiau să ajungă la Dawson.

Hal, sora lui și cumnatul său ascultau fără plăcere vorbele acelea. Ridicără cortul și aduseră echipamentul, inclusiv conservele.

— Pături ca la hotel! zise un bărbat răsând, în timp ce-i ajuta. Jumătate din ele și e prea mult. Scăpați de ele. Aruncați cortul și farfuriile acelea. Cine să le mai spele? Dumnezeule, doar nu credeți că mergeți cu un tren de lux?

Astfel urmă eliminarea lucrurilor în plus. Mercedes plângea când geamantanele ei fură lăsate jos și rochiile aruncate una după alta. Plângea pentru toate și, în special, pentru fiecare lucru eliminat.

Le spunea că nu mai face nici măcar un pas alături de ei. Se ruga de toți, pentru orice. Până la urmă își șterse ochii și aruncă chiar și articolele ce erau absolut necesare. Cuprinsă de zel, după ce a terminat cu ale ei, s-a repezit la cele ale bărbaților.

Odată treaba îndeplinită, echipamentul, deși pe jumătate, era încă destul de impunător. Charles și Hal ieșiră seara și mai cumpărară șase câini. Aceștia, adăugați celorlalți șase din echipa inițială, plus Teek și Koona, cei doi husky cumpărați la Rink Rapids, ridicară numărul animalelor la paisprezece. Dar nou-veniții, ce arătau jalnic, nu valorau prea mult. Trei erau prepelicari cu păr scurt, unul din rasa Newfoundland, iar ceilalți doi corcitori. Nou-veniții păreau să nu știe nimic.

Buck și tovarășii săi se uitau cu dispreț la ei. Deși îi învăță repede unde le era locul și ce nu trebuiau să facă, nu putu să-i învețe ce să facă. Nu le plăceau deloc hamul și traseul. Cu excepția celor două corcitori, ceilalți erau speriați și lipsiți de îndrăzneală din pricina mediului ciudat și sălbatic în care se găseau și a comportamentului brutal al stăpânilor. Iar cele două corcitori se dovedeau nesimțite și nepăsătoare.

Cu nou-veniții lipsiți de orice speranță, cu vechea echipă epuizată de cele două mii cinci sute de mile parcurse fără oprire, viitorul nu părea prea luminos. Cei doi bărbați, totuși, erau veseli. Chiar și mândri.

Aveau paisprezece câini! Nu mai văzuseră niciodată o sanie plecând sau venind la Dawson, prin trecătoare, cu atâția dulăi! Dar călătorii experimentați din ținuturile arctice cunoșteau motivul pentru care o sanie nu trebuia trasă de paisprezece câini: fiindcă nu puteau transporta provizii pentru ei. Însă Charles și Hal nu știau asta.

Ei plănuiră expediția cu creionul în mână: atâția dulăi, atât mănâncă unul, atâtea zile de mers și așa mai departe. Mercedes îi privea și era de acord cu ei. Totul părea așa de simplu!

În dimineața următoare, destul de târziu, Buck conducea lunga echipă pe strada principală. Erau vlăguși. Plecau la drum aproape morți. De patru ori străbătuseră distanța dintre Lacul Sărat și Dawson. Știind că trebuia să o parcurgă iar, slăbit și istovit, se necăjea mai tare. Nu-l trăgea inima la muncă. Nici pe ceilalți câini. Cei noi se dovedeau timizi și speriați, iar cei vechi nu aveau încredere în stăpânii lor.

Buck simțea, destul de vag, că nu se putea baza pe cei doi bărbați și pe femeie. Nu știau să facă nimic. Cum zilele treceau, deveni clar că nici nu puteau să învețe.

Erau delăsători în toate, indisciplinați, dezordonăți. Le lua o jumătate de noapte să facă tabăra și o jumătate din dimineață să o strângă. Încărcau sania atât de neglijent că restul zilei erau ocupați cu oprirea saniei și rearanjarea încărcăturii.

Câteva zile nu străbătură nici zece mile. Altădată nici nu reușeau să pornească la drum... În niciuna dintre zile nu parcurseră mai mult de jumătate de distanță pe care oamenii o foloseau în calcule, de obicei, când plănuiau călătoriile cu săniile trase de câini. Era inevitabil ca mâncarea pentru câini să se termine înaintea călătoriei. Dar ei grăbiră acest lucru dând rații mai mari, făcând să vină mai repede ziua foamei. Nou-veniții, ce nu se învățaseră cu lipsurile din ținuturile nordice, aveau o poftă de mâncare cumplită. Când, pe lângă acest aspect, din pricină că dulăii husky obosiți trăgeau mai slab de sanie, Hal hotărî că rațiile trebuiau mărite, ei le dublară. În plus, când Mercedes, cu lacrimi în ochii ei frumoși, cu glas tremurând, nu reuși să-i convingă să le dea animalelor și mai multă hrană, ea fură din sacii cu pește și-i alimentă pe ascuns. Însă Buck și tovarășii săi nu de mâncare aveau nevoie, ci de odihnă. Astfel că, deși mergeau încet, sarcina grea pe care o târau după ei le slăbea puterile cu severitate. Apoi veniră rațiile micșorate. Hal descoperi, într-o zi, că se consumaseră jumătate din provizii, iar din drum nu parcurseseră decât un sfert. Hotărî să micșoreze porțiile și încercă să mărească distanța străbătută zilnic. Sora lui și cumnatul său îl susținură. Era simplu să le dea câinilor mai puțină hrană, dar nu-i putea face să meargă mai repede. Nepriceperea lor în a strânge tabăra mai repede îi priva de a călători mai multe ore pe zi. Nu doar că nu știau cum să-și muncească mai bine câinii, dar nu știau nici ei cum să lucreze mai eficient. Primul care s-a dus a fost Dub. Bietul pungaș, care mereu fura și era prins, se dovedise însă un muncitor cinstit. Omoplatul său dislocat, netratat, lipsa de odihnă, făcură să se simtă din ce în ce mai rău, până ce, în final, Hal îl împușcă cu pistolul său Colt.

Prin ținut se spune că un câine obișnuit moare de foame dacă îi dai să mănânce doar porția unui husky. Astfel că nou-veniții, aflați sub conducerea lui Buck, pieriră, hrănindu-se cu doar jumătate din rația unui husky. Prima dată se duse cel din Newfoundland, apoi cei trei prepelicari. Corciturile rezistară mai mult, dar muriră în cele din urmă.

Acum, amabilitatea și blândețea Sudului dispăruseră din comportamentul celor trei oameni. Dincolo de romantismul și farmecul ei, călătoria arctică devenise o realitate dură pentru orice bărbat sau femeie. Mercedes nu-i mai plângea pe dulăi, fiind ocupată să se văicărească și să se certe cu fratele ori cu soțul ei. Niciodată nu erau prea obosiți pentru certuri. Nervozitatea lor se intensifică din pricina greutăților.

Minunata răbdare a călătorilor ce se manifestă la cei care trudesc din greu și suferă din pricina rănilor, reprezentată prin vorba blândă, nu se

întâlnea la ei. Nici nu știau ei de așa ceva. Erau țepeni și îi dureau toate: mușchii, oasele, ba chiar inimile. Din pricina asta vorba le era tăioasă, iar cuvintele grele li se iveau pe buze de dimineață până seara târziu.

Charles și Hal se certau ori de câte ori Mercedes le oferea ocazia. Fiecare credea că muncise mai mult decât celălalt și nu uita să spună asta în orice împrejurare. Uneori, Mercedes îi ținea partea soțului ei, alteori fratelui său. Ca rezultat, cearta nu se termina niciodată și era una de toată frumusețea. Începând de la disputa pentru stabilirea celui ce urma să culeagă niște lemne pentru foc, lucru ce îi privea doar pe Charles și Hal, erau pomeniți ceilalți din familie, tați, mame, unchi, veri și alte rude, uneori chiar decedate. Cum ajungea Hal la așa ceva, plecând de la niște lemne ce trebuiau aduse pentru foc, depășește orice înțelegere. Totuși, cearta avea tendința să o ia în direcția prejudecăților politice ale lui Charles. Iar faptul că limba bârfitoare a surorii lui Charles trebuia pusă pe foc îi trecea prin minte doar soției sale, și nu mira pe nimeni. De altfel, ea ar fi dat foc și altor particularități specifice familiei soțului ei. În timpul acesta, focul rămânea nefăcut, tabăra doar pe jumătate ridicată, iar câinii nehrăniți.

Mercedes nutrea o anumită nemulțumire, caracteristică sexului. Era frumoasă și subțire și fusese tratată cavalereste întotdeauna. Acum însă, nici soțul, nici fratele ei n-o mai menajau. Ea obișnuia să fie neajutorată. Ei se plâneau de asta.

Ceea ce altădată constituia avantajul ei esențial, ca femeie, acum le făcea viața insuportabilă. Ea nu se mai interesa de câini, fiindcă era chiar ea obosită și rănită. De aceea, stătea mereu pe sanie. Era frumoasă și subțire, dar cântărea o sută douăzeci de livre, ceea ce conta mult când sania era trasă de animalele înfometate și sleite.

Ea călători astfel zile în șir, până ce animalele se prăbușiră în șleauri, iar sania se opri. Charles și Hal o rugară să se ridice și să meargă pe jos, o implorară, dar ea începu să se plângă de brutalitatea celor doi bărbați. Odată o dădură jos cu forța de pe sanie. Nu mai făcuseră asta vreodată. Ea începu să meargă șchiopătând, ca un copil răsfățat, apoi se așeză jos, în drum. Plecară mai departe, dar femeia nu se clinti din loc. După ce străbătură vro trei mile, cu sania astfel ușurată, se întoarseră după ea și, tot cu forța, o urcară iar pe sanie.

Datorită condițiilor grele de trai erau duri cu animalele. Teoria lui Hal, pe care o punea în practică pe alții, consta în aceea că fiecare trebuia să se călească. I-o predică mai întâi surorii sale, apoi cumnatului său. Neizbutind să-i convingă, vru să o aplice câinilor, cu un ciomag.

La Five Fingers, mâncarea animalelor se termina. O indiană bătrână, fără dinți, se oferă să le vândă câteva livre de piele de cal înghețată în schimbul pistolului lui Hal, pe care acesta îl purta la centură, lângă cuțitul de vânatoare. Hrana căpătată astfel era doar un palid substitut față de pește. Pielea de cal fusese jupuită de pe o mârțogă moartă de foame a unor vâcari, cu șase luni în

urmă. Părea fier, așa înghețată cum era, iar când un câine băga în stomac așa ceva, suferea cumplit și nu se hrănea cu mai nimic.

Buck începu să se clatine, în fruntea dulăilor. Mergea ca prin vis. Trăgea cât putea. Când nu mai putea, cădea și rămânea acolo până ce loviturile de bici sau de bătă îl ridicau iar în picioare.

Blana i se urâtise. Părul îi atârna în jos, încurcat, neîngrijit, pătat cu sânge de la rănilor provocate de loviturile primite de la Hal. Mușchii săi deveniseră niște corzi noduroase, iar coastele și oasele i se vedeau acolo unde pielea îi era lipsită de păr.

Cum stăteau lucrurile cu Buck, stăteau și cu tovarășii săi. Erau schelete umblătoare. Rămăseseră doar șapte. Datorită stării mizerabile în care se găseau, deveniseră insensibili la bici sau lovituri de bătă. Durerea produsă de bătaie era ștearsă, îndepărtată, la fel cum vedeau și auzeau neclar, slab. Pur și simplu erau niște sacoșe cu oase în care luminau leșinate câteva scânteieri de viață. Când făcură un popas, se prăbușiră ca niște câini morți, iar scânteile acelea parcă dispărură cu totul. Iar când bătă și biciul tăbărâră asupra lor, scânteile se întetiră puțin, iar dulăii se ridicară clătănându-se și porniră mai departe. Veni și ziua în care Billie căzu și nu se mai ridică. Hal nu trată problema respectivă cu pistolul său, ci luă toporul și-l izbi în cap pe Billie, cum zăcea în hamuri, apoi îi despică leșul, îl scoase din curele și-l dădu deoparte. Buck văzu asta, ca și tovarășii săi. Înțeleseră că așa ceva îi pândea pe toți. În ziua următoare se duse Koonă, astfel că nu rămăseseră decât cinci: Joe, prea istovit să mai fie răutăcios, Pike, invalid, șchiopătând, pe jumătate leșinat, Solleks, cel chior, credincios încă trudei și hamului, necăjit că nu mai avea puteri să tragă, Teek, care călătorise mai puțin în iarna aceea și fusese bătut mai tare ca alții fiindcă era mai proaspăt.

Cât despre Buck, aflat încă în fruntea echipei, fără a mai păstra disciplina acesteia cu forța, de-abia mai reușind să vadă din pricina slăbiciunii, el izbutea cu greu să urmeze traseul din față lui.

Era o primăvară minunată, dar nici câinii, nici oamenii nu observau asta. În fiecare zi soarele răsărea mai devreme și apunea mai târziu. Zorii se iveau de la trei dimineața, iar inserarea întârzia până la nouă noaptea. Ziua întregă soarele strălucea cu putere. Tăcerea groaznică a iernii lăsase locul murmurului intens de primăvară al vieții ce se deștepta. Acesta se auzea de pretutindeni, aducând veselie. Venea de la făpturile ce reveneau la viață, după ce zăcuseră ca moarte, nemișcate cât duraseră lungile luni de ger.

Fiecare coastă de deal deveni purtătoarea unui șiroi de apă. Izvoarele nevăzute susurau. Toate vietățile se mișcau, se frământau. Yukonul se debarasa de hainele sale de gheață. Sloiurile erau mâncate de apă pe dedesubt, iar pe deasupra de către soare.

La început, în ghețuri se iviră niște găuri, apoi fisuri ce se extinseră. Bucăți mai mici căzură în apă. Și, în mijlocul tuturor acelor frământări, acelor zvârcoliri ale vieții ce se trezea, sub soarele strălucitor, umblau cei doi bărbați, femeia și câinii husky.

Dulăii se prăbușeau, femeia plângea și stătea pe sanie, Hal înjura mereu, iar Charles avea întotdeauna ochii umezi. Astfel ajunseră ei, cu greu, în tabăra lui John Thornton, de lângă gura de vărsare a râului Alb.

Când se opriră acolo, câinii căzură la pământ și rămaseră țepeni, ca morți. Mercedes își șterse ochii și se uită la John Thornton. Charles se așeză pe un buștean să se odihnească. Se așezase foarte încet, din pricina durerilor provocate de trupu-i înțepenit.

Hal vorbi în locul lor. John Thornton tocmai șlefuia un mâner de topor pe care-l făcuse din lemn de mesteacăn. Asculta, le răspundea monosilabic. Când i se cerea, dădea sfaturi concise. Cunoștea oamenii ca ei și el sfătuia pe cineva doar dacă persoana respectivă îi urma povața.

— Ne-au spus că drumul se va scufunda în apele râului și că cel mai bine pentru noi ar fi să ne lăsăm păgubași, îi răspunse el lui Thornton, după ce acesta îi avertizase să nu mai umble pe gheața care se topea. Ne-au zis că nu vom ajunge până la Râul Alb și iată-ne! La ultimele cuvinte răsă triumfător.

— V-au sfătuit bine, zise John Thornton. Drumul de pe râu se poate surpa oricând. Doar niște nebuni norocoși puteau face ca voi. Vă zic sincer, eu nu mi-aș risca viața pe gheața aceea nici pentru tot aurul din Alaska!

— Asta pentru că nu ești nebun, presupun, zise Hal. Noi însă ne vom continua drumul către Dawson. Hai, Buck! Sus! Înainte! strigă el, scoțând biciul.

Thornton își văzu de treaba lui. Era inutil, știa asta, să intervii între un nebun și nebunia lui. Doi-trei nebuni în plus sau în minus nu vor schimba felul în care arăta lumea. Dar echipa nu se ridică la comanda aceea. Biciul se abătu asupra câinilor, rănindu-i nemilos. John Thornton strânse din buze. Solleks se ridică foarte încet. Urmă Teek. După el, Joe, schelălăind de durere. Pike se chinui mult. De două ori se prăbuși. De-abia a treia oară se ridică.

Buck nu făcu nici un efort. Stătea liniștit acolo unde se așezase. Biciul îl rănea, dar el nici măcar nu se zbătea. De câteva ori Thornton vru să vorbească, dar se abținu. Ochii i se umeziră. Cum biciul continuă să lovească, el se ridică și începu să se plimbe nehotărât înapoi și încolo. Era pentru prima dată când Buck nu asculta și Hal se înfurie cumplit. Schimbă biciul cu bâta. Buck refuza să se miște, chiar sub ploaia de lovituri grele ce cădeau asupra lui. Ca și tovarășii săi, ar fi putut, cu greu, să se ridice, dar se hotărâse să nu o facă. Presimțea, în mod neclar, soarta ce-i aștepta. Asta de când trăsese pe mal. De atunci nu-i mai dădea liniște. Simțise gheața subțire sub picioare întreaga zi. Dezastrul părea foarte aproape, dacă aveau să pornească mai departe pe traseu, cum le cerea stăpânul lor. Refuza să se miște. Suferea cumplit. Era însă atât de slăbit, că loviturile nu aveau efectul obișnuit. Cum continuau să se abată asupra lui, scânteia de viață din el slăbi, apoi parcă se stinse. Se simțea ciudat de amorțit. Ca de la distanță, pricepea că era bătut. Îl părăsi până și ultima senzație de durere. Nu mai simțea nimic. Deși era slab, putea auzi impactul bătei asupra lui. Dar parcă nici nu mai era trupul lui, ci al altuia. Deodată, pe neașteptate, scoțând un urlet sălbatic, John Thornton se repezi

asupra bărbatului care mânua bâta. Hal fu împins înapoi, ca lovit de căderea unui copac. Mercedes țipa. Charles se uită neputincios, își șterse ochii umezi, dar nu se ridică din cauza trupului său înțepenit. John Thornton stătea asupra lui Buck, luptându-se să se controleze, prea furios ca să vorbească.

— Dacă mai dai în câine, te omor! reuși să zică el până la urmă, gemând.

— E al meu, răspunse Hal, ștergându-și sângele de la gură. Dă-te la o parte sau te omor! Voi pleca la Dawson!

Thornton stătea între el și câine și nu arăta că intenționa să se dea la o parte. Hal își scoase cuțitul lung de vânătoare. Mercedes țipă, plânse, râse, ca o isterică. Thornton îl lovi pe Hal peste încheieturi cu mânerul toporului, iar cuțitul căzu la pământ. Îl lovi iar, când vru să ia arma de jos. Apoi se aplecă, îl luă el și îi tăie curelele lui Buck.

Hal nu se mai putea lupta. Sora lui îl îmbrățișase. Buck era aproape mort, deci nefolositor la trasul saniei. Câteva minute mai târziu, părăsiră malul și porniră pe râu. Buck îi auzi plecând și ridică ochii să-i vadă. Pike era în frunte, Sol-leks rotaș, între ei Joe și Teek. Șchiopătau și se clătinau. Mercedes stătea pe sania încărcată. Hal ținea prăjina pentru condus câinii, Charles venea, împiedicându-se în urmă.

Cum se uita Buck la ei, Thornton îngenunche lângă el și, cu mâinile sale dure, dar blânde, căuta oasele rupte. Nu descoperi însă decât răni și trupul extrem de slăbit, în timp ce sania ajunsese la un sfert de milă depărtare de ei. Câinele și omul se uitau cum se deplasa, foarte încet, pe gheață. Deodată, partea din spate a acesteia se lăsă brusc, iar prăjina sări din mâna lui Hal. Țipătul femeii ajunse până la ei. Îl văzură pe Charles întorcându-se și făcând un pas înapoi. Apoi o întregă bucată de gheață dispăru, împreună cu oameni și câini. Se căscă o gaură. Nu se mai vedea nimic altceva. Gheața se scufundase în râu. John Thornton și Buck se uitară unul la altul.

— Bietul de tine, zise bărbatul, iar câinele îi linse mâna.

Din dragoste pentru un om.

Când lui John Thornton îi degerase un picior, în decembrie, partenerii săi îl lăsaseră în condiții confortabile să se facă bine și plecaseră pe râu pe o plută din bușteni către Dawson. Încă mai șchiopăta ușor atunci când îl salvase pe Buck dar, pe măsură ce vremea se încălzi, șchiopătatul dispăru. Acolo, stând pe malul apei, în zilele lungi de primăvară, uitându-se la unde, ascultând leneș cântecul păsărelelor și zumzetul din jur, Buck se înzdrăveni încet-încet.

Odihna prinde bine cuiva care a parcurs trei mii de mile. Trebuie mărturisit că Buck devenise mai leneș pe măsură ce rănilor i se vindecau, mușchii i se umflau, iar carnea îi reacoperea oasele. De altfel, toți trândăveau, Buck, John Thornton, Skeet, Nig, așteptând să vină pluta să-i ducă la Dawson.

Skeet era un mic setter irlandez care se împrietenise cu Buck. Cățeaua avea calități de doctor. Așa cum o vacă își spăla vițeei, și ea linge și curăța rănilor dulăului. De obicei, în fiecare dimineață după ce își terminau masa, ea se apuca de treabă, iar Buck o aprecia pentru asta la fel de mult ca pe John Thornton. Nig, la fel de prietenos, deși nu arăta asta, era un uriaș dulău negru,

o corcitură de copoi cu prepelicar, cu ochi zâmbitori și o fire deschisă. Spre surprinderea lui Buck, respectivii câini nu manifestau semne de gelozie din cauza lui. Păreau să împartă cu el blândețea și generozitatea lui John Thornton. Pe măsură ce Buck se întărea, îl atrăgeau tot felul de jocuri, la care lua parte și omul. Astfel, Buck trecu din convalescență în noua sa existență. Pentru prima dată află ce înseamnă dragostea pură, pasională. Așa ceva nu simțise în casa judecătorului Miller din veșnic înSORITA Santa Clara Valley. Le fusese tovarăș de muncă fiilor judecătorului la vânătoare, nepoților acestuia un fel de paznic, iar cu fostul său stăpân se aflase în relații de demnă prietenie. Însă dragostea fierbinte, adorația, nebunia nu le manifestase decât pentru John Thornton. Bărbatul acela îi salvase viața, ceea ce nu era puțin. În plus, era stăpânul ideal. Alți oameni aveau grijă de câini doar dacă se dovedeau credincioși și activi. El însă îi considera copiii lui.

Mergea mai departe. Nu uita niciodată să aibă o vorbă bună pentru ei. Stătea mult la discuții cu ei. Îi lua capul lui Buck în mâini, îl dădea înainte și înapoi și îi vorbea, iar câinele era bucuros, chiar dacă îl înjura. Buck nu cunoscuse altă bucurie mai mare decât îmbrățișarea aceea dură, sunetul înjurăturilor șoptite și, la fiecare mișcare înainte sau înapoi, inima stătea cât pe ce să-i sară afară din piept, într-atât de extaziat era. Când, după ce i se dădea drumul, se ridica în picioare, râzând, cu gâttelejul vibrând, John Thornton exclama:

— Dumnezeu! Ai fi în stare și să vorbești!

Buck își exprima dragostea printr-un truc ce simula vătămarea. Deseori îi apuca cu gura mâna lui Thornton și strângea brusc fălcile, astfel că multă vreme după aceea carnea purta încă urmele colților săi. Dar, cum dulăul înțelegea înjurăturile ca pe niște vorbe frumoase, și bărbatul pricepea că mușcătura aceea simulată era doar o mângâiere.

Cea mai mare parte a dragostei lui Buck se exprima însă prin adorație. Înnebunea de fericire când Thornton îl atinge sau îi vorbea, însă nu căuta gesturile acelea. Nu se purta ca Skeet, care-și pune botul pe mâna lui Thornton sau ca Nig, care-și lăsa capul său mare pe genunchii stăpânului său. Buck se mulțumea să-l adore de la distanță.

Ar fi stat acolo un ceas întreg, la picioarele lui Thornton, uitându-se la el, studiindu-l, urmărindu-i cu interes expresiile întipărite pe chip, orice mișcare sau schimbare a trăsăturilor.

Deseori, într-atât de strânsă era legătura între ei, încât Thornton răspundea din priviri ochilor lui Buck, fără vorbe, exprimându-și astfel dragostea pentru el. Multă vreme după ce fusese salvat, dulăului nu i-a plăcut ca omul să iasă din câmpul lui vizual. Din clipa în care ieșea din cort până ce intra iar acolo, Buck era pe urmele lui. Însă de când venise în ținutul acela nordic nutrea teama că nici un stăpân nu putea fi permanent.

Îi era frică să nu dispară și Thornton din viața lui, ca Perrault, François ori metisul scoțian. Chiar și noaptea, în vis, era bântuit de teama acesta. Atunci se trezea, se târa până la colț și stătea să asculte respirația stăpânului

său. Dar, în ciuda acelei iubiri imense pentru Thornton, chemarea sălbăticiilor, pe care Nordul i-o trezise, rămânea vie și intensă. Se dovedea credincios, devotat, dar nu uita de instinctele sale primitive. Era o ființă a pustietății, venită să stea la focul omului și nu un câine din Sud, marcat de generații întregi de civilizație. Din cauza mării lui iubiri, nu putea fura de la omul acela. De la un alt bărbat însă, într-o altă tabără, nu ezitase nici o clipă, câtă vreme șiretenia de care dădea dovadă îl asigura că nu poate fi descoperit.

Fața și trupul îi erau pline de urmele colților multor câini. Se bătuse cu ei la fel de sălbatic pe cât de viclean. Skeet și Nig erau prea buni ca să se certe cu el. În plus, îi aparțineau lui John Thornton. Dar orice alt câine, indiferent de rasă sau valoare, afla repede de supremația lui Buck sau trebuia să se bată până la moarte cu un dușman teribil.

Buck nu cunoștea mila. Învățase perfect legea bâtei și a colților și nu se dădea niciodată înapoi din fața unui rival ce alegea drumul morții. Luase lecția asta de la Spitz, de la cei mai tari câini ai poliției și ai poștei. Nu se putea opri la mijlocul drumului... Fie îi stăpânea pe ceilalți, fie li se supunea. De aceea, a fi milos însemna a fi slab. Mila nu exista în viața sălbatică. Era prost înțeleasă ca frica, iar asemenea neînțelegeri duc la pieire. A ucide ori a fi omorât, a mânca ori a fi leșinat, aceasta era legea. Iar el i se supunea. Era mai bătrân ca în zilele când înțelesese toate acele lucruri. Lega trecutul de prezent. Stătea la focul lui John Thornton, un câine cu pieptul lat, cu colții albi, cu blana deasă. Dar, în spatele lui, se găseau umbrele unor câini diferiți, pe jumătate lupi sau chiar lupi sălbatici, îndemnându-l și împingându-l, gustând carnea pe care o mânca el, bând apa lui, adulmecând vântul odată cu el, ascultând cu el zgomotele vieții sălbatice din pădure, dormind alături de el, visând cu el, devenind ei înșiși subiectele viselor sale.

Atât de active se dovedeau umbrele acelea că omul se îndepărta, zi de zi, de la el. Din adâncul pădurii răsuna o chemare, pe care o auzea deseori, ademenindu-l misterioasă. Se simțea chemat să întoarcă spatele focului și pământului bătătorit din jurul acestuia, ca să se afunde în pădure. Nu știa de ce și unde, nici nu se întreba așa ceva. Dar chemarea răsuna imperioasă, venind din inima codrului. Cum i se supunea și pornea pe pământul nepășit de la umbra copacilor, dragostea pentru John Thornton îl trăgea înapoi, lângă foc...

Dar Thornton îl împiedica să plece. Restul oamenilor nu însemnau nimic pentru el. Călătorii puteau să-l laude, nu-l interesau. De la un om prea expansiv ar fi plecat imediat.

Când au venit Hans și Pete, partenerii lui Thornton, cu pluta mult așteptată, Buck nici nu i-a băgat în seamă, până ce a priceput că îi erau apropiați lui John. După aceea i-a tolerat cu pasivitate, acceptându-le favorurile de parcă i-ar fi favorizat el prin acel accept.

Ei erau la fel de voinici ca Thornton, de legați de pământ, gândind simplu și clar. Îl înțelegeau pe Buck și felul în care se comporta el. De aceea nu insistară să îi fie prieteni apropiați, cum le deveniseră Skeet și Nig.

Dragostea lui creștea continuu față de Thornton. Dintre bărbați, doar el putea să-i pună lui Buck o greutate în spate, în timpul unei călătorii de vară. Nimic nu părea prea greu pentru dulău, dacă Thornton îi cerea un lucru. Într-o zi, după ce părăsiseră pluta și se îndreptau spre izvoarele râului Tanana, oamenii și câinii stăteau pe culmea unui deal abrupt.

Sub ei, la o adâncime de trei sute de picioare, se vedea fundul stâncos al văgăunii. Thornton stătea pe marginea prăpastiei, Buck lângă el. O nesăbuiță îi trecu prin minte bărbatului. Le atrase atenția lui Hans și Pete la experimentul pe care-l plănuise.

— Sări, Buck! porunci el, întinzându-și brațul în gol, deasupra abisului. În clipa următoare, de-abia reuși să-l oprească pe câine, ajungând amândoi la un pas de prăpastie. Hans și Pete reușiră să-l tragă înapoi, în siguranță.

— E cu neputință, zise Pete, după ce reuși iar să vorbească.

Thornton clătina din cap.

— Nu, e nemaipomenit, dar și îngrozitor. Câteodată mi se face frică, știți asta?

— Nu-mi doresc să fiu cel care-ți vrea răul când se află el prin apropiere, concluzionează Pete, uitându-se la Buck.

— Nici eu, Doamne ferește! glăsui Hans.

La Circle City, înainte de sfârșitul anului, previziunile sumbre ale lui Pete se adevăra. Burton cel Negru, un om răutăcios și nestăpânit, certându-se cu un barman, îl văzu pe Thornton, bine intenționat, intervenind în disputa lor. Buck, după cum obișnuia, stătea liniștit într-un colț, cu capul pe labe, urmărind gesturile stăpânului său. Burton lovi, fără avertisment, chiar în umăr. Thornton fu aruncat într-o parte, răsucindu-se prin aer. Nu se prăbuși doar fiindcă reuși să se prindă de bara de la tejghea.

Cei care se uitau auziră ceva ce nu era nici lătrat nici schelălăit, ceva ca un fel de răget. Trupul lui Buck zbură prin aer direct spre beregata lui Burton. Bărbatul își salvă întâmplător viața ducându-și brațul la gât, dar fu aruncat la podea, de dulăul deasupra lui. Buck își eliberă colții din carnea omului și căută iar să-l apuce de beregată. De această dată, bărbatul nu reuși decât parțial să se apere, astfel că gâtulejul îi fu sfâșiat.

Mulțimea sări pe Buck și îl alungă de acolo. În timp ce doctorul cerceta rana, dulăul mârâia furios, încercând să sară iar asupra victimei sale. Doar ciomegele oamenilor îl țineau la distanță.

O adunare spontană a minerilor hotărî, pe loc, că animalul fusese provocat, astfel că Buck nu fu acuzat de nimic. Dar faima lui se răspândi și, de atunci, era cunoscut în orice tabăra din Alaska.

Mai târziu, în toamna aceluiași an, îi salvă viața lui John Thornton într-un alt fel. Cei trei parteneri coborau cu o barcă pe cursul apei, plină de repezișuri, pe la Forty Mile Creek. Hans și Pete se deplasau deseori pe mal, ca să lege cu o frânghie subțire de Manila, când de un copac, când de altul. Thornton rămânea mereu în barcă, făcând-o să coboare pe firul apei cu ajutorul unei prăjini. Le striga celor de pe mal încotro să se deplaseze. Buck,

aflat pe uscat, îngrijorat și agitat, se uita mereu la barcă, nescăpându-l vreodată din ochi pe stăpânul său.

Într-un loc deosebit de rău, cu stânci ascuțite ascunse sub apă, Hans eliberă frânghia, pentru ca Thornton să poată manevra cu ușurință prăjina, apoi alergă pe uscat cu un capăt al funiei în mână, să o lege de un copac, după încheierea manevrei.

Barca se izbi de stânci, iar Thornton, căzând în undele înspumate, fu dus de curentul puternic în cea mai rea zonă a repezișurilor. Prin apele acelea învolburate nici un înotător nu putea supraviețui... Buck se aruncă în unde imediat. După trei sute de pași, depășind un vârtej teribil, îl prinse pe Thornton. După aceasta, dulăul porni spre mal, luptându-se cu toate forțele împotriva furiei devastatoare a apei. Dar înainta prea încet spre uscat... Curentul îi trăgea cu o putere uimitoare. Se auzea deja mugetul fioros al cascadei. Stâncile se ascundeau parțial în spuma și vaporii rezultați din căderea apelor. Vârfurile pietrelor uriașe păreau dinții unui pieptăn enorm.

Thornton pricepu că nu aveau cum să învingă asemenea forțe ale naturii, pentru a putea ajunge pe mal. Fu ridicat peste o stâncă, fu rănit de a doua și izbit, cu o putere teribilă, de a treia. Se agăță de vârful lunecos al acestuia cu ambele mâini, și strigă:

— Du-te, Buck! Du-te!

Buck nu se putea prinde și el de o stâncă. Fu măturat de curent și se lupta cu disperare, dar nu reușea să vină înapoi la stăpânul său. După ce comanda lui Thornton se repetă, el ieși parțial din apă, ridicându-și capul, ca pentru a se uita pentru ultima dată la om, apoi porni, supus, către uscat. Înotă din toate puterile și fu scos pe mal de Pete și Hans, chiar în clipa când înotul devenea imposibil și începea distrugerea. Ei știau că un om nu putea rezista mai mult de câteva minute agățat de o stâncă, izbit de curentul fioros. Alergară de îndată pe mal, până la un punct mai apropiat de Thornton, aflat pe o înălțime.

Legară frânghia cu care țineau barca de gâtul și umerii lui Buck, fiind atenți să nu-l stranguleze sau să-l împiedice să înoate, apoi îl aruncară în apă. El se luptă cu mult curaj cu undele furioase, dar nu avea destulă putere să le învingă. Descoperi că apele îl duseseră departe de stăpânul său abia mai târziu. Hans îl ancoră rapid la mal, de parcă ar fi fost o barcă. Prins astfel în curentul devastator, reuși să iasă la suprafață. Fu tras pe uscat, unde ajunse câteva clipe mai târziu. Aproape că se înecase, iar Hans și Pete se repeziră la el, să-i dea primul ajutor, scoțând apa din el. Se ridică în picioare clătînându-se, dar se prăbuși din nou. Câteva cuvinte abia rostite de Thornton ajunseră până la ei. Deși nu înțeleseseră nimic, pricepură că era la limita puterilor. Glasul stăpânului avu efectul unui șoc electric asupra lui Buck. Sări în picioare și alergă pe mal până în punctul de unde mai fusese o dată lansat la apă.

Îi legară iar frânghia și îl aruncară în unde. De data asta, nimerise mai bine în curentul devastator, astfel că eforturile sale de a înainta se făcură

vizibile. Greșiseră prima oară, dar nu și a doua. Hans și Pete îl țineau cu frânghia de pe uscat, eliberând-o atunci când era nevoie, ușurându-i efortul.

Ajungând chiar în dreptul lui Thornton, Buck porni ca din pușcă spre stăpânul său. Omul îl văzu venind. Buck îl izbi ca un berbec de asalt, fiindcă folosise curentul ca să ajungă la el. Bărbatul îl prinse cu brațele de gât. Hans legă frânghia de un copac. Thornton și Buck fură iar acoperiți de ape. Luptându-se din răputeri, sufocându-se, când omul deasupra câinelui, când invers, trași de către cei de pe uscat, răniți de stâncile ascuțite, izbutiră să ajungă pe mal! Thornton ajunse acolo pe burtă, cu ajutorul unui buștean pe care îl aruncaseră Hans și Pete. Prima dată se uită la Buck, lângă al cărui trup, aparent lipsit de viață, Nig scoase un urlet, în timp ce Skeet îi linge fața udă și ochii închiși. Thornton era și el rănit și burdușit. Se duse cu grijă acolo unde zăcea Buck. Îl cercetă și văzu că avea trei coaste rupte.

— Se va face bine, anunță el. Vom ridica tabăra chiar aici! Stătură acolo până ce Buck se înzdrăveni și putură continua drumul.

Iarna, la Dawson, dulăul înfăptui altă ispravă. Poate nu la fel de eroică precum cealaltă, dar care îi ridică și mai mult prestigiul în Alaska. Acea ispravă fu, în mod deosebit, folositoare celor trei bărbați. Ei aveau nevoie de rezultatul acesteia, călătoria mult dorită către Estul virgin, unde nu apăruseră căutătorii de aur, nefiind posibilă încă.

Se discuta despre așa ceva în Salonul Eldorado, unde oamenii se lăudau cu câinii lor favoriți. Buck, datorită priceperii sale, era ținta oamenilor respectivi. Thornton îl apăra mereu. După o jumătate de oră, un bărbat zise că dulăul său putea porni o sanie cu o încărcătură de cinci sute de livre și merge oricât cu ea. Al doilea bărbat se lăuda cu șase sute de livre, în ceea ce-l privea pe câinele său, iar al treilea cu șapte sute, pentru animalul său.

— Doar atât? se miră Thornton. Buck poate duce o sanie cu o mie de livre pe ea!

— Să tragă o sută de yarzi? întrebă Matthewson, un bogătaș din Bonanza, care se lăudase că dulăul său putea târî șapte sute de livre.

— Sigur că poate trage sania cu o sută de yarzi, spuse John Thornton.

— Ei, bine, atunci, zise Matthewson, fără grabă, deliberat, astfel ca toți să poată auzi, eu am o mie de dolari și pariez că nu poate. Iată-i.

Zicând asta, puse pe tejghea săculețul cu pulbere auriferă ce arăta ca un cârnat. Nimeni nu scoase un cuvânt. Cacialmaua lui Thornton, că nu putea fi altceva decât o cacialma, fusese desființată. El simți cum se îmbujorează. Limba îi jucase o festă. Nu știa dacă Buck putea porni o sanie cu o mie de livre pe ea. O jumătate de tonă!

Enormitatea afirmației sale îl îngrozi. Avea mare încredere în forța lui Buck. Deseori îl crezuse capabil de așa ceva. Niciodată însă nu-l supusese unei asemenea probe. Acum, când ochii unei duzine de bărbați stăteau fixați asupra lui, tăceau și așteptau, nu știa ce să facă. Mai mult, nu avea nici o mie de dolari, ca să susțină pariul acela. Nici partenerii săi, Hans și Pete, nu-i aveau.

— Afară e sania mea, cu peste două mii de livre de făină pe ea, continuă fără jenă Matthewson, așa că poți să ne arăți ce forță are câinele tău.

Thornton nu răspunde. Nu știa ce să zică. Se uita la chipurile din fața lui ca un om care-și pierduse puterea de judecată și căuta pe undeva să găsească lucrul care-i va porni din nou mintea. Chipul lui Jim O'Brien, un bogătaș din Mastodon și un vechi prieten, îi apăru înainte chiar atunci. Atunci se gândi să facă ceea ce nu încercase niciodată până atunci.

— Îmi poți împrumuta o mie? întrebă, mai mult în șoaptă.

— Sigur, răspunde O'Brien, scoțând la iveală o pungă de dimensiunile celei a lui Matthewson. Deși nu prea cred, John, că dulăul tău poate face șmecheria asta.

Cei din localul Eldorado ieșiră de îndată pe stradă, ca să vadă încercarea. Mesele rămaseră pustii. Ieșiră până și dealerii și paznicii, ca să pună pariuri. Câteva sute de oameni, cu blănuri pe ei și cu mânuși în mâini, se înghesuiau în jurul saniei, la mică distanță. Sania lui Matthewson, încărcată cu o mie de livre de făină, stătea acolo de câteva ceasuri în gerul serios de afară, căci erau minus șaizeci de grade, iar tălpile acesteia înghețaseră în zăpada groasă.

Pariurile erau, în general, de la doi la unu că Buck nu putea mișca sania. Se discuta foarte mult dacă nu trebuia mișcată puțin înainte de a porni, fiindcă tălpile ei înghețate înțepeniseră în zăpadă. Dar acest lucru depindea doar de Matthewson, care insista însă ca dulăul să o tragă așa cum era, iar majoritatea celor de față îi dădeau dreptate. Astfel, cota pariurilor crescuseră până la trei la unu.

Dar nu aveau oponenți. Nimeni nu-l credea pe Buck în stare de așa ceva. Thornton se grăbise să accepte confruntarea dar se îndoia și el de reușită. Acum se uita la sanie. Doar o echipă obișnuită, de zece câini cu blana cărlionțată o trăgeau prin zăpadă. Sarcina lui Buck părea imposibilă. Matthewson jubila.

— Trei la unu! proclamă el. Mai pun o mie pariu, Thornton, ce zici?

Pe chipul lui Thornton se citea nehotărârea. Însă spiritul lui de luptător se trezi deodată. Spiritul acesta fusese trezit de pariuri. Nu vroia să recunoască imposibilul, nu acceptase înfrângerea.

Îi chemă pe Hans și pe Pete. Săculeții lor cu pulbere auriferă erau subțiri. Împreună cu al său, cei trei de-abia aveau două sute de dolari. Suma aceea reprezenta întreaga lor avere. Totuși, mizară, fără șovăială, împotriva celor șapte sute de dolari ai lui Matthewson.

Echipa de zece câini fu deshămată. Buck, cu propriile lui curele, fu legat la sanie. Fusese cuprins și el de acea tensiune nervoasă. Simțea că trebuia să facă imposibilul pentru Thornton.

Văzându-l cât de frumos era, oamenii murmurară. Bine antrenat, cu nici un gram de grăsime peste mușchii săi oțeliți. Cântărea o sută și cinzeci de livre de carne bătută. Blana îi strălucea de parcă era de mătase. Pe grumaz și pe umeri, coama părea să i se ridice la fiecare mișcare, de parcă părul i-ar fi fost viu. Pieptul lat, puternicele picioare din față, se completau bine cu restul

trupului său, unde mușchii tari arătau ca niște role pe dedesubtul pielii. Oamenii simțeau mușchii aceia și îi considerau tari ca piatra. Cota pariurilor scăzu până la doi la unu.

— Doamne, omule! Doamne! strigă un bogătaș de la Skookum Benches. Îți ofer opt sute de dolari pe el, domnule, înainte de încercarea asta! Opt sute doar că l-am văzut!

Thornton îi făcu semn din cap că nu-l vinde și se apropie de Buck.

— Trebuie să stai departe de el, protestă Matthewson. Joacă cinstit și rămâi la distanță!

Se lăsă liniștea deplină. Doar glasurile pariurilor răzbăteau până la ei. Ofereau o cotă de doi la unu. Toți recunoșteau că Buck era un animal minunat, dar se temeau să își piardă banii. Thornton îngenunche lângă dulău. Îi luă capul în mâinile sale și rămaseră, câteva clipe, obraz lângă obraz. Nu-l scutură, așa cum obișnuia, nici nu-l înjură. Îi șopti însă la ureche:

— Arată cât ții la mine, Buck. Arată asta!

Mulțimea se uita foarte curioasă. Treaba devenise misterioasă. Părea o conjurație. Când Thornton se ridică în picioare, Buck îi prinse mânușa în colți, apoi îi dădu drumul fără grabă. Era răspunsul lui, fără cuvinte, ce exprima dragostea lui. Thornton se retrase.

— Acum, Buck! strigă el.

Dulăul se opinti, trăgând din răspuțeri din ham. Acesta se întinse câțiva inci. Așa știa el să tragă.

— Înainte! răsună tăios glasul lui Thornton în tăcerea tensionată din jur. Buck se roti spre dreapta. Nu reuși însă să deplaseze sania. Cele o sută cinczeci de livre ale sale fură oprite brusc. Încărcătura se clătină. Dinspre tălpi se auziră niște pârâituri.

— Trage! porunci Thornton.

Pârâitul se înteți. Sania se urni puțin. Tălpile se mișcă câțiva inci. Gheața ce le ținuse prizoniere se rupseseră! Oamenii nici nu mai respirau, fără să-și dea seama de asta.

— Înainte, Buck!

Ordinul lui Thornton răsună ca o împușcătură. Buck se avântă înainte, trăgând din răspuțeri de curele. Trupul îi părea dintr-o singură bucată. Mușchii noduroși i se umflaseră pe sub blana mătăsoasă. Pieptul său lat aproape că atinge pământul. Capul, întins înainte, era lăsat în jos. Picioarele i se mișcau repede, iar ghearele zgâriau zăpada înghețată lăsând dăre paralele.

Sania se clătină, gata să pornească. Unul dintre picioare îi alunecă și un bărbat strigă. Apoi sania porni dintr-odată. După o mișcare bruscă, se opri. Porni iar. Se opri. O jumătate de inci... Un inci... Doi inci...

Smuciturile se diminuează. Mișcarea, înceată, deveni continuă. Oamenii respirau iar. Nu-și dăduseră seama că își ținuseră răsuflarea câteva clipe. Thornton alerga în urma lui, încurajându-l pe Buck cu vorbe scurte și vesele. Distanța fusese măsurată, iar sania se apropia de grămada de lemne de foc ce marca sfârșitul celor o sută de yarzi.

Veselia celor din jur cresc. Se transformă în larmă când el trecu de lemne și se opri la comandă. Fiecare era uimit, până și Matthewson. Căciuli și mânuși zburau prin aer. Oamenii își strângeau mâinile. Nu conta cu cine. Toți strigau și țipau. Dar Thornton căzu în genunchi lângă Buck. Își rezemă capul de capul câinelui. Cei din jur îl auziră înjurându-l pe Buck destulă vreme, cu aprindere, dar și dragoste.

— Dumnezeule! Domnule, strigă bogătașul din Skookum Bench, vă dau o mie de dolari pe el. O mie, domnule! O mie două sute!

Thornton se ridică în picioare. Ochii îi erau umezi. Lacrimile i se scurgeau pe obraji.

— Domnule, îi zise el bogătașului, nu-l vând. Du-te naibii domule! Mai mult de atât nu pot face pentru dumneata, domnule!

Buck îi apucă mâna cu colții. Thornton îl scutură scurt. Ca animați de același impuls comun, privitorii se dădură înapoi, la o distanță respectuoasă. Se dovediră suficient de discreți încât să nu întrerupă scena aceea.

Buck câștigă.

Când Buck câștigă o mie șase sute de dolari pentru John Thornton în cinci minute, făcu posibil ca stăpânul său să-și plătească anumite datorii și să călătorească, alături de partenerii săi în Est, unde căuta o mină părăsită, a cărei poveste era veche precum ținutul acela. Mulți oameni o căutaseră. Puțini o găsiseră. Majoritatea însă, nu se mai întorseseră dintr-o asemenea călătorie. Mina părăsită ascundea o tragedie și rămânea acoperită de mister. Nimeni nu știa cine o descoperise primul. Nici cele mai vechi povești nu-l pomeneau. Însă de la început, în apropierea ei existase o cabană veche. Muribunzii o pomeneau. Ca și mina, despre care mărturiseau că avea pepite imense, nemaîntâlnite nicăieri în Nord.

Dar nici un om nu supraviețuise ca să aducă tezaurul acasă la el. Iar morții erau morți. De aceea, Pete, Hans și John Thornton, cu Buck și alți șase câini, se îndreptau spre Est, pe o pistă necunoscută, ca să realizeze ce alți oameni și dulăi la fel de buni ca ei nu izbutiseră.

Merseră cu sania șaptesprezece mile în sus pe Yukon, cotiră la stânga, pe râul Stewart, trecură lacurile Mayo și McQuestion. Continuă drumul până ce Stewart deveni un pârâu, coborând dinspre culmile muntoase ce marcau șira spinării aceluia continent.

John Thornton nu cerea mult de la om sau de la natură. Nu se temea de sălbăticie. Cu o mână de sare și o pușcă, putea merge prin acele ținuturi pustii și îndepărtate oricât vroia. Nu se grăbea. Precum indienii, vâna ziua, ca să aibă ce mânca seara. Dacă nu găsea nimic, ca și indienii, era convins că avea să vâneze ceva în ziua următoare. Astfel că, în cursul acelei lungi călătorii spre Răsărit, carnea a fost plătită prin gloanțe, iar sania era încărcată doar cu unelte și obiecte absolut necesare.

Lui Buck îi plăcea tare mult așa ceva. Vânătoarea, pescuitul, hoinăreala nesfârșită prin locuri necunoscute. Săptămâni întregi merseră astfel, zi de zi. Și săptămâni în șir făceau tabăra unde vroiau, ici-colo, câinii trândăvind și

oamenii găurind gheața pentru a spăla nisipul și pietrișul în tigăile lor speciale, la căldura focului, căutând aurul.

Uneori călătoreau flămânzi, alteori mâncau zgomotos, după cum le zâmbea norocul la vânătoare. Se făcu astfel vară, iar câinii și oamenii, cu poverile în spate, trecură cu plutele lacurilor albastre ale munților și coborâră sau urcară pe râuri necunoscute în bărci făcute din lemnul pădurii din jur. Lunile se scurseră astfel. Ei umblară înapoi și încolo prin vastele spații ce nu apăreau pe hărți, pe unde nu mai fusesse nimeni și totuși, pe unde mai fuseseră oamenii, dacă povestea despre Cabana Pierdută era adevărată.

Merseră prin munții stâncoși, mai sus de păduri, prin zona zăpezilor veșnice, prin văile stăpânite de căldura verii, printre țânțari și muște. La umbra ghețarilor culeseră căpșuni și flori cu care doar ținuturile sudice se puteau lăuda... În toamna acelui an pătrunseră într-o regiune ciudată, plină de lacuri, tristă și tăcută, unde trăiseră multe zburătoare, dar care nu mai prezenta semne de viață. Pe acolo sufla vântul rece și se auzea vâjâitul melancolic al mestecenilor. Urmă o iarnă întregă în care rătăciră pe pistele șterse ale oamenilor ce fuseseră înaintea lor pe acolo. Odată, chiar dădură peste o potecă părăsită, prin pădure. Cabana Pierdută părea a se afla prin apropiere. Numai că nu se știa unde începea cărarea aceea și unde se termina. Rămânea cufundată în mister, la fel ca omul și motivul pentru care o făcuse.

Altădată găsiră resturile unei colibe de vânătoare. Printre păturile rupte văzură o flintă cu țevă lungă. John Thornton recunoscuse arma ca fiind una folosită de cei de la Hudson Bay Company, demult, în ținuturile nord-vestice. Pușca aceea făcea cât greutatea ei în piei uscate de castor. Dar asta era tot. Nimic despre omul care ridicase coliba aceea și lăsase arma acolo.

Veni încă odată primăvara. La sfârșitul hoinăreliei lor găsiră nu Cabana Pierdută, ci un pârâu, într-o vale largă. Aurul se vedea ca un unt galben pe fundul tigăilor. Nu căutară mai departe. Fiecare zi de lucru le aducea mii de dolari în pulbere auriferă și pepite și ei munceau în continuu.

Aurul fu pus în săculeți din piele de elan de câte cizeci de livre fiecare și îngădit ca lemnul pentru foc. Trudeau zi de zi, iar acestea treceau repede, ca prin vis, pe măsură ce averea lor creștea. Acum câinii nu aveau nimic de făcut în afară de a mânca tot ceea ce doborâse Thornton. Buck petrecea multe ceasuri lenevind lângă foc. Imaginea omului pârâos și cu picioare scurte, îi apărea frecvent în fața ochilor, de când nu prea avea ce face.

Deseori, clipind lângă foc, Buck rătăcea cu el în cealaltă lume, a amintirilor. Lucrul cel mai evident din acea altă lume era teama. Când îl privea pe omul pârâos dormind lângă flăcări, cu capul apropiat de genunchi și acoperit de mâinile sale, dulăul observă că somnul lui era neodihnit, că tresărea mereu și se trezea; că cerceta cu frică tenebrele din jurul lui, punând mai multe lemne pe foc. Dacă mergeau pe plaja mării, unde omul pârâos culegea scoici pe care le mânca îndată, el se uita mereu în jur, căutând vreun pericol ascuns. Picioarele lui erau pregătite de fuga iute ca vântul la orice apariție neobișnuită.

Prin pădure se târau fără zgomot, Buck urmându-l îndeaproape. Erau vigilenți, în alertă, ascultând orice zgomot, adulmecând aerul. Omul acela auzea și mirosea la fel de bine ca Buck. Ființa păroasă putea să se urce rapid în copaci și să meargă pe sus la fel de iute ca pe pământ. Se agăța cu membrele de crengile arborilor și se deplasa astfel, fără să cadă, fără să scape vreo ramură din prinsoare, încât părea a avea douăsprezece picioare. Era la el acasă în copaci ori pe sol. Buck își amintea de nopțile de veghe petrecute sub arborii în care se odihnea omul păros, prins bine de crengi în timp ce dormea.

Nu departe de imaginile acelei ființe răsună chemarea din adâncul pădurii. Îi provoca neliniște și dorințe stranii. Simțea o plăcere vagă. Devenea conștient de dorințele sale sălbatice. Se zbuțuia fără să știe de ce.

Și-ar fi băgat botul în mușchiul răcoros din pădure sau în ierburile înalte de pe solul negru, ca să simtă bucuros mirosul pământului gras. Ar fi stat ghemuit ore în șir, după trunchiurile copacilor prăbușiți, ascultând și privind atent orice sunet sau mișcare din jur.

Poate că, din acea poziție, spera să surprindă sursa acelei chemări pe care nu o putea înțelege. Nu știa nici de ce făcea acele lucruri neobișnuite. Trebuia să le împlinească, fără a cunoaște motivul.

Impulsuri irezistibile puseră stăpânire pe el. Ar fi vrut să zacă în tabără, stând lenș la căldura soarelui. Brusc însă, își înalță capul și urechile, ascultând atent. Ar fi sărit în picioare și ar fi zbughit-o de acolo, alergând ore în șir prin păduri și câmpii lipsite de copaci.

Îi plăcea să fugă prin albiile uscate ale râurilor ori să se târască și să spioneze păsările din pădure. Măcar o zi ar fi stat sub un tufiș, ca să vadă potârnicile mișcându-se înapoi și încolo. Îi plăcea însă să alerge în semiîntunericul din miezul nopților de vară, ascultând murmurele adormite ale pădurii, citind semnele și sunetele cum omul citește cărțile, căutând acel lucru misterios care-l chema mereu, treaz ori adormit, să vină.

Într-o noapte tresări din somn. Vederea îi era ascuțită, nările adulmecau aerul, coama i se zburlișe. Dinspre pădure venea chemarea sau doar o părticică din ea, un sunet distinct și definit, ca niciodată până atunci, un urlet prelung, asemănător și parcă nu oricărui alt zgomot făcut de un câine husky.

Deși nu-l mai auzise până atunci, sunetul acela nu-i era necunoscut. Străbătu tabăra și, în tăcerea deplină, porni prin pădure. Cum se apropie de sursa urletului, merse mai încet, cu atenție mărită la fiecare mișcare, până ajunse la o poiană aflată între copaci. Uitându-se acolo, văzu, cu botul ridicat spre cer, un lup lung și slab.

Nu făcuse nici un zgomot, totuși celălalt încetă să mai urle și încercă să adulmece cine se apropiase de el. Buck se ivi în poiană, cu trupul pregătit de luptă, coada ridicată și țeapănă, pășind cu grijă. Fiecare mișcare a sa se vroia o dovadă de prietenie. Dar lupul o luă la fugă când îl văzu. Îl urmă, cu salturi impresionante, vrând să-l întreacă. Îl fugări printr-un canal, pe albia pârâului, până ce o îngrămădire de trunchiuri le bară calea. Lupul se învârti în jurul acesteia, pivotând pe picioarele sale din spate, ca Joe sau alți câini husky

încercuți, zbârlindu-se și mârâind, clănțănind din dinți, încercând să muște de mai multe ori, cu rapiditate. Buck nu-l atacă. Se apropie de el mergând în cerc în jurul lui, neîncetând să facă gesturi de prietenie. Lupul se temea și era neîncrezător. Buck era de două ori mai mare decât el, iar capul sălbăticiunii de abia îi ajungea la umăr. Încercându-și norocul, lupul reuși s-o zbughească și urmărirea fu reluată. După o vreme, fu încercuit iar și lucrurile se repetară, deși arăta destul de jalnic și Buck ar fi putut să-l prindă ușor. Până la urmă, răbdarea câinelui fu răsplătită. Lupul, înțelegând că nu i se vrea răul, se miroși bot în bot cu următorul său. Deveniră prieteni și se hârjoniră, în felul în care se hârjonesc sălbăticiunile. După un timp, lupul plecă fără grabă, încercând să-i arate astfel celuilalt că trebuia să ajungă într-un anumit loc. Alergară astfel unul lângă celălalt prin întuneric, drept către albia pârâului. Pe malul opus ajunseră pe un teritoriu deluros, cu multe pâlcuri de copaci și pâraie. Printre arborii aceia alergară ore în șir, în timp ce soarele se ridica, iar ziua aducea căldura ei pe pământ. Buck era tare bucuros. Știa că până la urmă răspunsese chemării, fugind alături de fratele lui din pădure către locul de unde venea, în mod cert, chemarea.

Vechile amintiri îl copleșiră repede. Parcă mai făcuse toate acele lucruri înainte, în acea lume cețoasă din memoria lui. Le făcea din nou acum, alergând liber prin câmpie, cu pământul necălcăt de om sub picioare, cu bolta cerească nesfârșită deasupra capului său.

Se opri la un pârâu să bea apă. Atunci, Buck își aminti de John Thornton. Se așeză. Lupul porni mai departe, spre locul de unde venea, în mod cert, chemarea, apoi se întoarse la el, mirosindu-se bot în bot și încercând să-l încurajeze să continue acțiunea.

Dar Buck se ridică și porni, încet, către tabără. Mai mult de o jumătate de oră, fratele său sălbatic alergă alături de el. Apoi se așeză, își ridică botul către cer și urlă. Era un urlat trist. Buck se opri brusc, auzindu-l. Plecă mai departe încet, auzindu-l din ce în ce mai slab, până ce se topi cu totul.

John Thornton servea cina când Buck se ivi în tabără și se repezi asupra lui, în semn de afecțiune, răsturnându-l, cățărându-se pe el, lingându-l de față, mușcându-l de mână, iar omul îi scutură capul și-l înjură drăgăstos.

Timp de două zile și două nopți, Buck nu mai părăsi tabăra, nici nu-l pierdu pe Thornton din priviri. Îl urmărea la muncă, se uita la el în timp ce mânca, îl vedea acoperindu-se cu pături noaptea, ieșind dintre ele dimineața. Dar, după două zile, chemarea pădurii începu să se audă mai intens ca oricând.

Buck se agita iar. Era bântuit de amintirea fratelui său sălbatic, de ținutul atrăgător de dincolo de pârâu și de alergarea umăr la umăr prin pădurile nesfârșite. Porni din nou să hoinărească printre copaci, dar nu mai dădu peste fratele său sălbatic. Deși asculta cu mare atenție, urlatul trist nu se mai auzi.

Începu să doarmă în afara taberei noaptea, zile în șir. Odată trecu singur pârâul și hoinări prin ținutul cu păduri și numeroase cursuri de apă. Acolo

petrecu o săptămână, căutând zadarnic vreun semn de la fratele său sălbatic, vânând ca să aibă ce mânca.

Pescui somon într-o apă destul de mare, ce se vărsa undeva în mare. Pe acolo ucise și un urs negru voinic, orbit de țăntări în timp ce pescuia, urlând neajutorat prin pădure. Chiar în condițiile acelea, lupta fusese grea. Buck făcuse apel la toate forțele și ferocitatea sa.

Dorința sângelui deveni mai puternică decât oricând. Era un ucigaș, un prădător, trăind pe seama unor ființe vii, neajutate, un singuratic datorită propriei puteri, supraviețuind victorios într-un mediu ostil în care cel mai tare supraviețuia.

Din pricina aceasta începu să se mândrească foarte mult. Se fălea cu mișcărilor sale, cu jocul fiecărui mușchi, iar coada lui îmblănită se ridica mai sfidătoare. În afară de zona maronie de pe botul său, semăna foarte bine cu un lup gigantic, cel mai mare din neamul lui.

De la tatăl lui Saint-Bernard moștenise mărimea și greutatea, de la mama lui, din rasa ciobănesc, forma trupului său. Botul îi era lung ca al unui lup. Era însă mai mare ca al oricărui lup. Capul, ceva mai lat, părea, de asemenea, al unuia dintre frații săi sălbatici.

Șiretenia sa era cea a lupului. Inteligent ca un ciobănesc sau un Saint-Bernard, acumulasese experiența în cea mai dură dintre școli, astfel că devenise o creatură formidabilă, ce colinda sălbăția.

Acest animal carnivor, ce se hrănea doar cu carne vie, era în plină formă, în culmea forțelor sale, plin de vigoare și de vitalitate.

Rapid ca un câine husky ce putea sări ca să se apere de câteva atacuri succesive, se mișca mai iute ca oricare dintre cei din neamul său. Vedea, auzea și răspundea extrem de repede, la orice gest. Desigur, văzul, auzul și răspunsul sunt acțiuni succesive, dar le despărțea, la el, atât de puțin timp, că păreau similare. Mușchii săi, plini de vitalitate, păreau niște arcuri de oțel. Dădea dovadă de o energie ieșită din comun, pe care o risipea în jur cu generozitate.

— N-a mai existat câine ca el, spune într-o zi John Thornton, pe când partenerii săi se uitau la Buck, ce se îndepărta de tabără.

— Iar după ce a fost făcut el, matrița s-a stricat, zise Pete.

— Așa cred și eu! afirmă Hans.

Îl văzură ieșind din tabără, dar nu înțelegeau deloc schimbarea îngrozitoare ce avea loc în el, de îndată ce ajungea în mijlocul pădurii. Acolo nu mai mergea. Devenea o sălbăticie, furișându-se ca o pisică, mișcându-se ca o umbră. Știa cum să profite de fiecare colț, să se târască pe burtă ca un șarpe, cum să sară și să lovească. Putea lua un cocoș polar din cuibul său, putea să ucidă un iepure în somn, și să prindă o pasăre înainte de a-și lua zborul. Peștii, în bălți, nu se dovedeau destul de rapizi pentru el. Nici castorii. Ucidea pentru a se hrăni, nu din plăcere. Prefera să mănânce ceea ce vâna chiar el. Avea chiar un anumit umor în faptele sale, astfel că era încântat să le fure hrana veverițelor, care-l certau din vârfulurile copacilor, după ce reușeau să se îndepărteze de el.

Odată cu venirea toamnei, se iviră mulți elani. Se deplasau încet, urmărind să întâmpine iarna în văile joase, unde era mai puțin aspră. Buck doborâse deja un pui de elan. Dorea însă să vâneze unul matur, mare și impunător. Ocazia se ivi într-o zi, pe când se găsea la izvorul pârâului.

O cireadă de elani trecuse, de pe teritoriul cu ape și păduri pe celălalt, avânt în frunte un animal uriaș. Acesta se dovedise bățaios, avea cam șase picioare înălțime, de la pământ la greabăn. Reprezenta cel mai teribil dușman pe care și-l putea dori Buck. Masculul acela avea coarnele cu paisprezece vârfuri și care măsurau șapte picioare. Ochii săi mici străluceau cu răutate, atunci când mugii furios, văzându-l pe câine.

În coastele elanului se înfipsese o săgeată cu pene, ceea ce explica furia lui. Călăuzit de instinctul său ce provenea de la vânătorile din zilele îndepărtate ale strămoșilor săi, Buck îl izolă pe masculul de ceilalți din cireadă. Nu fu ușor. Trebui să latre și să joace prin fața elanului, ferindu-se de impresionantele sale coarne și de loviturile de copită, care l-ar fi ucis pe loc. Neputând să se întoarcă cu spatele la acel pericol și să-și continue drumul, masculul se înfurie mai tare. În clipele acelea se repezea la Buck, care se trăgea cu abilitate, momindu-l prin impresia că nu reușea să scape din apropierea lui. Dar, după ce elanul a fost separat astfel de ceilalți din cireadă, doi sau trei masculi mai tineri se repeziră la Buck pentru a-i permite animalului rănit să revină în mijlocul lor.

Câinelui îi trebuia foarte multă răbdare ca să acționeze în continuu timp de ore în șir, precum păianjenul ce-și țese plasa ori pantera ce pregătește atacul. Răbdarea aceea e specifică animalelor de pradă. Buck dispunea de ea, astfel că se ținea în coasta cirezii, întârziindu-i mersul, iritându-i pe masculii tineri, speriiind femelele cu pui, înfuriindu-l cumplit pe elanul rănit, că nu-i putea veni de hac. Joaca respectivă continuă o jumătate de zi. Parcă erau mai mulți câini, atacând de peste tot, amenințând cireada, uzând răbdarea prăzii sale, care, oricum, este mai redusă decât a prădătorului.

Cum ziua se apropia de sfârșit și soarele cobora către nord-vest, nopțile de toamnă durând doar șase ore, tinerii elani veneau mai rar în ajutorul celui rănit. Iarna ce se apropia îi îndemnă către ținuturile mai joase. Se părea că nu aveau cum să scape de făptura neobosită ce le dădea târcoale. În plus, nu amenința viețile puilor. Se cerea doar sacrificarea unui singur membru al cirezii, lucru care nu-i interesa prea mult pe ceilalți. În cele din urmă, fură de acord să plătească prețul.

În asfințit, elanul rănit stătea cu capul plecat, privindu-și tovarășii, femelele pe care le știa, puii pe care îi zămislise, tinerii pe care îi condusesese, cum se îndepărtau de el, la pas rapid, prin lumina slabă.

Nu-i putea urma, căci înaintea lui se ivise teroarea nemiloasă care nu-l lăsa să plece. Cântărea cu trei sute de livre peste o jumătate de tonă. Trăise o viață lungă, plină de lupte, la sfârșitul căreia înfrunța moartea ce-l amenința prin colții unei făpturi ale cărei cap nu se înălța peste genunchii săi mari. De atunci, zi și noapte, Buck nu-și mai părăsi prada. Nu-i dădea răgaz, nu-i permitea să se odihnească. Nici nu-l lăsa pe elan să-și potolească setea

arzătoare în pâraiele pe care le trecură. Deseori, disperat, se înfură și trecea la atac. Atunci Buck nu încerca să i se împotrivescă, ci fugea. Când masculul stătea pe loc, câinele se lungea pe pământ, atacându-l cu ferocitate ori de câte ori încerca să mănânce sau să bea.

Capul cel uriaș se lăsa tot mai jos sub povara coarnelor imense. Tropicul scădea în intensitate. Stătea pe loc perioade lungi, cu nasul spre sol, cu urechile lăsate în jos. Iar Buck avea și mai mult timp să se odihnească și să bea apă. În momentele acelea, gâfâind, cu limba lui roșie atârându-i afară din gură, cu ochii ațintiți asupra elenului imens, lui Buck i se părea că lucrurile se schimbaseră. Simțea o nouă agitație în ținut. Odată cu venirea elanilor, se iveau și alte fapte. Pădurea, apa, aerul, vibrau, dezvăluindu-le prezența. El simțea lucrurile acelea, dar nu vedea nimic, nu auzea nimic, dar știa că ținutul se schimba. Se hotărî să cerceteze asta după ce avea să termine treaba cu prada sa. Până la urmă, la sfârșitul celei de-a patra zile, doborî elanul uriaș. O zi și o noapte rămase la locul faptei, mâncând și dormind. Apoi, odihnit, împrăpat, puternic, porni către tabără și John Thornton. Străbătu ținutul mergând direct către casă printr-o zonă necunoscută, cu o precizie ce l-ar face de rușine pe om și busola sa.

Cum umbla el astfel, deveni mai conștient de noua agitație din ținut. Existau niște fapte diferite de cele din timpul verii. Lucrul acela nu mai exista, misterios, doar în mintea sa. Păsările vorbeau despre el, veverițele pâlăvrăgeau de asta, vântul șoptea despre el. Se opri de câteva ori și adulmecă bine aerul rece al dimineții. Mesajul aflat astfel îl făcu să pornească spre casă în mare viteză, cu salturi impresionante.

Bănuia că se petrecea o nenorocire, dacă nu cumva deja avusese loc. Cum traversă ultimul curs de apă și porni către valea unde se afla tabăra, merse cu deosebită atenție. Trei mile mai departe descoperi niște urme ce-l făcură să se zbârlească. Se îndreptă direct către tabără și John Thornton. Se grăbea. Era nerăbdător să afle ce se întâmplase. Nasul îi dăduse câteva informații despre faptele ce trecuseră pe acolo.

Observă tăcerea neobișnuită a pădurii. Păsările fugiseră de acolo. Văzu doar una, mare, lucioasă și cenușie, în vârful unui copac de aceeași culoare, părând a face parte din arborele respectiv.

Cum Buck se strecura pe acolo ca o umbră, nasul i se mișcă brusc într-o anumită direcție, de parcă o forță bună îl trăgea spre locul respectiv. Merse după mirosul acela și-l descoperi pe Nig. Zăcea pe o parte, mort. Reușise să se târască până acolo. Trupul îi era străpuns de o săgeată cu pene. O sută de yarzi mai departe, Buck dădu peste unul dintre câinii de sanie, pe care Thornton îi adusese de la Dawson. Acesta se mai zbătea încă, între viață și moarte, chiar pe drum. Buck merse în continuare, fără să se oprească. Dinspre tabără se auziră glasurile îndepărtate ale unor oameni. Mergând pe burtă către marginea poienii, îl găsi pe Hans, plin de săgeți, ca un porc spinos.

În clipa aceea, Buck zări locul unde fusese coliba din ramuri de copaci. Ceea ce văzu îl făcu să se zburlească. O furie cumplită puse stăpânire pe el.

Nici nu știu când mârâi, dar mârâi tare, cu o ferocitate ieșită din comun. Pentru ultima dată în viață îi permitea pasiunii să uzurpeze rațiunea și viclenia. Își pierduse capul din pricina prea marii lui iubiri față de John Thornton. Indienii dansau în jurul colibeii distruse, când auziră un răget îngrozitor și văzură ivindu-se între ei un animal nemaiîntâlnit până atunci. Era Buck, un uragan viu, care tăbărâse pe ei să-i distrugă. Sări pe cel mai apropiat indian, șeful lor, sfâșiindu-i gâtul și vena jugulară. Sângele țâșni ca dintr-o fântână. Nu se opri asupra victimei. Sfâșie beregata altui om. Ataca în continuare. Se arunca în mijlocul cetei rupând, sfâșiind, distrugând, mișcându-se mereu, rămânând neatins de săgețile trase către el. De fapt, într-atât de rapid se mișca, iar indienii erau atât de apropiați, că se nimereau cu săgețile între ei. Un tânăr războinic, aruncând o suliță în Buck, trecu prin pieptul altui vânător cu atâta forță, că îl străpunse dintr-o parte în alta. Panica puse stăpânire pe indieni și fugiră îngroziți în pădure, strigând că venise peste ei Spiritul Rău. Buck era, într-adevăr, încarnarea groazei. Răgea în urma lor și îi doboră ca pe căprioare, cum alergau ei printre copaci. Ziua aceea a fost cumplită pentru tribul yeehat. S-au răspândit până departe, prin ținut. Abia o săptămână mai târziu ultimii supraviețuitori s-au adunat într-o vale și și-au numărat pierderile. Cât despre Buck, obosit de urmărirea aceea, se întorsese la tabăra distrusă. Îl găsi pe Pete învelit cu pături, cum fusese ucis, luat prin surprindere. Lupta disperată a lui Thornton rămăsese înscrisă pe pământ. Buck adulmecă fiecare amănunt al acesteia, până ce ajunse la marginea unei bălți adânci. La marginea acesteia, cu capul și picioarele din față în apă, zăcea Skeet, credincioasă până în ultima clipă. Balta, plină de noroi, decolorată, ascundea un cadavru. Acolo pierise John Thornton. Buck merse pe urmele sale în apă. Acolo se opreau toate urmele.

Întreaga zi, Buck rătăci prin baltă și colindă neobosit prin tabără. Cunoștea moartea, încetarea mișcării, lipsa vieții. Știa că John Thornton murise. Îi lăsase un gol în suflet, care-l ardea și pe care nu-l putea umple cu nimic... Uneori, când se oprea să privească leșurile indienilor, uita de durere. Atunci resimțea o mare mândrie. O fală cum nu trăise niciodată până atunci... Îl ucisese pe om, cea mai presus faptură. Îi omorâse în luptă dreaptă, colți împotriva bătei. Mirosea curios trupurile. Pieriseră atât de ușor! Nu era mare lucru de ei. Noroc că aveau băte, săgeți și sulițe! De acum încolo nu avea să se mai teamă de ei decât dacă purtau în mâini acele arme.

Veni noaptea. Luna plină se ridica peste copaci, pe cer, luminând ținutul de parcă ar fi fost zi. Cu venirea nopții, Buck desluși agitația noii vieți din pădure, alta decât cea adusă de indieni. Se ridică, ascultă, adulmecă. De departe răsună un urlet, urmat de un cor de sunete asemănătoare. Cu cât trecea timpul, urletele se apropiau.

Lui Buck nu-i erau necunoscute. Le știa din altă lume, persistentă în memoria sa. Se duse în centrul poienii și ascultă. Era chemarea aceea, pe care o mai auzise, ademenindu-l mai mult ca oricând. Acum era gata să i se supună. John Thornton murise. Ultima lui legătură cu oamenii fusese ruptă.

Obținându-și mâncarea prin vânatoare, ca indienii ce urmăresc trupele migratoare de elani, haita de lupi trecuse, până la urmă, din ținutul pădurilor și al apelor în valea lui Buck, invadând-o. În poiana luminată de lună se iviră ca un fluid argintiu. În centrul poienii se găsea Buck, neclintit ca o statuie, așteptându-i să vină.

Se mirară de mărimea lui. Urmă o clipă de răgaz, după care cel mai îndrăzneț lup se repezi la el. Buck lovi ca fulgerul, rupându-i beregata. Rămase apoi neclintit, ca înainte, în timp ce lupul doborât se zbătea în agonie în spatele lui. Fu atacat de alți trei, care se succedară rapid. Unul după altul, ei se retraseră, cu grumazurile ori umerii plini de sânge. Fu destul pentru haită. Săriră toți lupii asupra prăzii, dar rapiditatea și agilitatea lui Buck îi fură foarte folositoare. Pivotând pe labele din spate, mușcând, sfârtecând, era mereu pretutindeni, iar ei nu-i puteau veni de hac. Nu-i lăsa să vină în spatele lui, de aceea se retrăgea încet, către baltă și albia pârâului. Ajunse astfel pe o ridicătură de pe malul acestuia.

Se folosi de peretele vertical de pe malul apei, pe care-l făcuseră oamenii în timp ce scotoceau pământul după aur, mergând de-a lungul lui până ce ajunse la un golf, protejându-și astfel spatele și înfruntând haita doar din față. Atât de bine se luptă că, după o jumătate de ceas, lupii se retraseră, descurajați. Limbile le atârnavă, iar colții albi le străluceau sub razele lunii. Unii se întinseseră pe jos, cu capetele ridicate și urechile îndreptate înainte. Alții stăteau în picioare, uitându-se la el. Alții beau apă din baltă.

Un lup, slab și cenușiu înaintă către el cu precauție, prietenos, iar Buck îl recunoscă pe fratele său sălbatic alături de care alergase o zi și o noapte. Își atinseră boturile. Atunci un lup bătrân, plin de cicatrice din luptele duse, înaintă. Buck vru să mârâie, însă se abținu și își atinseră boturile. După aceea lupul cel bătrân se așeză, își ridică capul către lună și scoase un urlat prelung. Ceilalți se așezară și urlară și ei. Acum chemarea era clară pentru Buck. Se așeză și urlă alături de ei. Apoi se îndepărtă de peretele ce-i protejase spatele, iar haita se îngrămădi în jurul lui, adulmecându-l aproape prietenește. Conducătorii dădură un semnal și lupii se răspândiră printre copaci. Plecară astfel, urlând în cor, iar Buck alerga alături de ei, umăr la umăr cu fratele său sălbatic. Aici s-ar putea încheia, foarte bine, povestea lui Buck. Nu după mulți ani, indienii au observat schimbarea produsă în neamul lupilor. Apăruseră unii cu pete maronii pe cap ori pe bot și cu o pată albă pe mijlocul pieptului. În plus, indienii povesteau despre un Câine Strigoi, care alerga în fruntea haitei. Se temeau de el, fiindcă se dovedise mai viclean ca ei, furând din taberele lor în iernile grele, jefuindu-le capcanele, omorându-le câinii, provocându-le cei mai curajoși luptători.

Povestea spunea lucruri și mai rele. Existau vânători ce nu se mai întorseseră în tabără sau care fuseseră descoperiți de oamenii din trib cu beregatele sfâșiate. În jurul lor se vedeau urmele labelor de lupi. Ampretele din zăpadă erau mai mari decât ale oricărui lup obișnuit. În fiecare toamnă, când indienii urmăreau cirezile de elani, într-o anumită vale nu se aventurau

niciodată. Iar femeile se întristau când se spunea, în jurul focului, de ce Spiritul Rău alesese acea vale drept adăpost al său.

În fiecare vară, acolo venea un vizitator, pe care indienii yeehat nu-l cunoșteau. Era un lup uriaș, cu o blană uriașă, ce nu se asemena cu ceilalți. Trecea prin ținutul păduros și se oprea în poiana dintre copaci.

Acolo unde ceva galben se vărsase din săculeții din piele putrezită de elan, în jurul cărora crescuseră ierburile înalte ce ascundeau acum galbenul acela de soare, el stătea multă vreme și, înainte de plecare, urla o dată, prelung și trist.

Dar nu întotdeauna era singur. Când veneau lungile nopți de iarnă și lupii își căutau hrana prin vai, putea fi văzut alergând în fruntea haitei prin lumina palidă a lunii ori în lucirea aurorei boreale, făcând salturi uriașe înaintea tovarășilor săi, cu grumazul său mare aplecat, ca și cum ar fi cântat imnul unei lumi mai tinere, de fapt melodia acelei haite.

SFÂRȘIT